

RANNIKON PUOLUSTAJA

Meripuolustuksen ammatti- ja jäsenlehti

nro 4/2024

Rannikon kaleidoskooppi

Minun mereni

Meripuolustuspäivä
Turussa 26.10.2024
s. 28

Rannikkosisarten
säätio 80 vuotta
s. 32

Koiraryhmän arkea
Rannikkolaivastossa
s. 23

IMAGE SOFT

Underwater surveillance technology

Vedenalaisen valvonnan järjestelmät

- Merialueiden valvonta
- Satamaturvallisuus
- Merenalaisten rakenteiden ja kaapeleiden puolustus

Rannikopuolustuksen ja merenkulun simulaattorit

- Sukellusvenetorjunnan simulaattorit
- Sertifioidut merenkulun koulutukset
- Operaatioiden suunnittelu ja uhkien torjunta
- Tulenjohton harjoittelusimulaattorit

www.imagesoft.fi

Sääntöperusteinen maailmamme

Lokakuun loppupuolella Suomessa otettiin käyttöön meriliikenteen erikoiskuljetusten varoalueet eli liikkuvien erikoiskuljetusten ympärille määritellyt erilliset puskurivyöhykkeet.

Kulussa oleville erikoiskuljetuksien ympärille määritellään vyöhyke, jonka sisään muut alukset eivät saa ilman lupaa tulla.

Sisämaajärjellä ajateltuna on mainiota, ettei erikoiskuljetusten osalta luoteta pelkästään hyvään merimiestaitoon, vaan viranomaiset valvovat ja opastavat aallonkyntäjiä. Itämeri on haastava toimintaympäristö kokeneillekin kippareille. Etenkin jos valtaosa ajotunneista on

hankittu avarammilla vesillä. Lisäksi komentosilloilla näytetään välillä luotettavan enemmän tekniikkaan kuin omiin silmiin. On tilanteita, joissa ruori on ollut käsiä täynnä, kun reititusunnitelma on pitänyt tehdä pikatilanteena uusiksi odottamattoman sumun, savun tai hunun vuoksi. Nykyisin tai edes lähitulevaisuudessa ei pidä sokeasti uskoa vaikkapa satelliittipaikannukseen perustuvia sijaintitietoja. Merikartta, alueen tuntemus ja yhteisten sääntöjen osaaminen ovat pakollisia varusteita sisääntuloväylillämme.

Täsmällisyys on kuninkaalisten kohteliaisuutta ja rannikon puolustajien ominaisuus.

Vaikka ihmisten väitetään olevan ajan orjia, niin joissakin tapauksissa kello on muutakin kuin rippikoululahja.

Edellisen ajattoman totuuden opin aikoinaan rannikkokystössä, jossa jokaiseen sekuntiin suhtauduttiin kuin omaan lapseen. Annetun ajan huomiotta jättäminen oli jotain majesteettirikoksen ja maanpetoksen välimaastosta.

Valitettavasti suomalainen kellokulttuuri ei ole yleismaailmallinen ilmiö. Jopa kapeassa

eurooppalaisessa tarkastelussa tuntuu siltä, että päivällisen etäisyys keskipäivästä on suoraan verrannollinen ajan merkityksellisyyteen. Samaan aikaan tietysti hieman kadehdin sellaista elämäntapaa, jossa tuloaika katsotaan kalenterista eikä sekuntikellosta, mutta se on eri asia.

Voimme olla ylpeitä merivoimissa ja rannikkojoukoissa annettavasta koulutuksesta, joka on vuodesta toiseen taannut sen, että oma ja muiden turvallisuus ovat pysyneet hyvinä. Merellinen huliganismi tai edes pieni irrottelu eivät ole kuuluneet toimintakulttuuriimme. Tietysti silloin tällöin kuuluu kertomuksia siitä, kuinka koneista on otettu kaikki irti ja vapaavahtikin on käsketty antamaan työntämällä lisäsolmuja, mutta niissä kerroissa on aina kehyksenä ollut operatiivinen tarve. Ammattilainen osaa tarvittaessa lisätä nopeutta turvallisuudesta saavutettavaan etuun nähden tinkimättä.

Kurinalaisuus sekä sääntöjen ja toisten kunnioittaminen kuuluvat myös yhdistys- ja vapaa-ajan toimintaamme. Silti olemme onnistuneet luomaan siihen leppoisan ja hyvätahitoisen ilmapiirin. Rannikon puo-

Meripuolustuksen ammatti- ja jäsenlehti

Päätoimittaja

Juha-Antero Puistola
juha-antero.puistola@mil.fi
Kaikki sähköiset aineistot
pyydetään lähettämään
osoitteeseen:
toimitus@rannikonpuolustaja.fi

Toimitus

Toimitussihteeri
Seppo Alanko
toimitus@rannikonpuolustaja.fi
Markus Malila
markus.malila@mil.fi
Ove Enqvist, historia ja kirjallisuus
enqvist@oktanet.fi

Toimitusneuvosto

Timo Junttila,
toimitusneuvoston puheenjohtaja
Auvo Viita-aho,
kustantajan, RUY:n puheenjohtaja
Juha-Antero Puistola, lehden
päätoimittaja (kokouksen sihteeri)
Janne Huusko,
MERIV:n esikuntapäällikkö
Kalle Kaján, Suomenlahden
aliupseerit ry:n pj
Jyri Kopare, UUDPR:n komentaja
Mika Kuutti, SINRES ry
Johan Tillander, RPR:n komentaja
Elina Laiho, MPHL:n puheenjohtaja
Patrik Lillqvist, RLAIV:n komentaja
Antti Rainio, MERISK:n johtaja
Johanna Pakola,
RTPY:n puheenjohtaja
Tatu Vartiainen,
RTOU ry:n puheenjohtaja

Lehden kotisivut

www.rannikonpuolustaja.fi

Toimituksen osoite (postitettavat aineistot)

Seppo Alanko
Tmi Riimunkantaja
Vuoriharjuntie 40 | 17, 02330 Espoo

Tilauhinnat vuodelle 2024

Yksittäiset kestotilaujat 26 euroa/
vuosikerta. Yleishyödyllisten
yhteisöjen jäsentilaukset
12 euroa/vuosikerta.

Osoitteenmuutokset ja tilaukset

Jarmo Valtimo
Metsäkannaksentie 32
10940 Hanko
040 564 7695
jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

Kirjapaino

Punamusta Oy, Forssa

Ilmoitusmyynti

Juha Halminen
050 5922 722
juha.halminen@mediaosasto.fi

Julkaisija

Rannikkoupseeriyhdistys RUY ry
Aikakausmedia ry:n jäsen

Kansi

Kanisterit ovat mereen
kuulumatonta roskaa, voivat ne
aiheuttaa vaaratilanteita muille
merellä liikkujille.

lustajien joukossa on hyvä olla myös virka-ajan ulkopuolella. Siksi uskon, että lukuisat yhdistyksemme onnistuvat haalimaan uusia tulokkaita joukkoomme.

Lisäksi elättelen toivetta siitä, että laaja kenttämme lähettää edelleen mielenkiintoisia artikkeleita, joissa he kertovat yhteisestä asiastamme eli rannikon puolustamisesta. Yhdessä olemme enemmän. ■

Juha-Antero Puistola

Päätoimittaja

67. vuosikerta • 4/2024

RANNIKON PUOLUSTAJA 1/2025 ilmestyy viikolla 11.

Lehden aineistopäivä on 10.1.2025 mennessä. Tekstit mieluiten rtf-tekstiedostoina (muutkin formaatit käyvät) sähköpostilla. Kuva-aineisto paperi-, dia-, tai digikuvina (tiff-, eps- tai jpg). Digikuvien minimiresoluutio on 300 dpi käytettävässä koossaan. Paperikuvia ei palauteta. Muusta menettelystä on sovittava erikseen päätoimittajan kanssa.

SKELDAR V-200

Silmäsi taivaalla

Usean valtion merivoimien tilaama ja operoima Skeldar V-200 tarjoaa ylivoimaisen tilannekuvan kaikenlaisia tehtäviä varten. Siihen on helppo integroida asiakkaan toivomia sensoreita. Tämä monikäyttöinen pyöriväsiipinen Vertical Take-Off & Landing (VTOL) alusta on varustettu tarkalla automaattisella nousu- ja laskeutumisjärjestelmällä (ATOL). Skeldar sopii monenlaiseen sotilas- ja siviilikäyttöön öljynetsinnästä, etsintä- ja pelastustehtävistä ja taistelukentän C4ISR-toiminnasta raja-, ympäristönsuojelu- ja turvallisuusvalvontaan.

Skeldar V-200 on suunniteltu käytettäväksi niin maalla kuin merellä. Se on oman luokkansa paras VTOL-ratkaisu ja sopii todistetusti vaativiin arktisiin operaatioihin. Laitteen lentopetrolia käyttävä moottori tekee siitä erityisen sopivan meriolosuhteissa käytettäväksi.

Lue lisää osoitteessa www.saab.fi.
Seuraa meitä Twitterissä ja Facebookissa: @SaabFI.

Toimenpide vaatii ammattitaitoa niin rajavartiolaitoksen lentäjiltä, kuin myös m/s Gyltön ruorissa olevilta reserviläisiltäkin.

Rannikon kaleidoskooppi

Minun mereni

8 Pala meripuolustuksen historiaa

11 Vieras alus lähestyy, haastetta kerrakseen – onko se sota-alus?

18 Evakuointiharjoitus Airistolla: m/s Gyltö ja Super Puma yhteistyössä

23 Koiraryhmän arkea Rannikkolaivastossa

26 Muistoja 1960-luvulta

Juha-Antero Puustola

Jouni Honkala

Kari Hänninen

Koiraryhmä Pansio K9

Raimo Huuhtanen

s. 32

Rannikkosisarten säätiö vietti 80-vuotisjuhlaansa Suomenlinnan Upseerikerholla 24.10. iltajuhlan merkeissä.

OVE ENQVIST

Vakiot

Pääkirjoitus	3
Sidosryhmät.....	78

Tapahtumat

Meripuolustuspäivä Turussa 26.10.2024	28
Rannikkosisarten säätiö 80 vuotta	32
Rannikkotyöstön seminaarisarja sai jatkoa: Aselajin parhaat vuodet kestivät vain lyhyen aikaa	38

Historia

Merisotakoulun leijonapatsas.....	42
-----------------------------------	----

s. 48

Rannikkosotilaskotiyhdistyksen lahjoittamat liikuntavälineet ovat kovassa käytössä varuskunnissa ja laivoilla.

PUOLUSTUSVOIMAT

Kuulumisia

Rannikkoupeeri yhdistys.....	44	Turun Laivastokilta	64
Sininen Reservi	46	Turun Rannikkotyöstökilta.....	66
Rannikkosotilaskotiyhdistys.....	48	Turun Rannikkotyöstörykmentin Perinneyhdistys.....	69
Rt-kerho Johtorengas.....	52	Rannikkojääkärikilta ja Rannikkojääkäripataljoonan Perinneyhdistys	72
Laivaston Sukeltajakilta	54		
Kotkan Rannikkoalueen Perinneyhdistys	58		

Meripuolustukseen ydintehtäviin kuului maihinnousun torjunta.

Juha-Antero Puistola

Päätoimittaja

Pala meripuolustuksen historiaa

Yleispätevän meripuolustuksellisen urapolun kuvaaminen on lähes yhtä mahdotonta kuin nykytaiteen selittäminen. Mahdollisuuksien kuvasto on kuin menneen ajan helppoheikillä, joka löysi aina yhdet kintaat lisättäväksi tarjoukseen. Se on yksi meri- ja rannikkopuolustuksen suola, vaihtoehtoja on ja oli liki rajattomasti.

Ajattelin kuitenkin haukatta palan norsusta, ja kirjoittaa pari välähdystä meripuolustuksen historiasta, ja sitoa ne omiin kokemuksiini.

Tiedän, että omien muistikuvien ja kokemusten käyttö on monella tavalla vaarallista. Mahdollisuus väärin muistamiseen tai vinoon tulkintaan on nykäämäisen fifty sixty. Jokainen lehtemme lukija on kulkenut oman polkunsa meripuolustuksen poluilla, ja kahden samanlaisen polun löytäminen liepee mahdotonta.

Mustavalkoinen maailma

Palataan joka tapauksessa 1980-luvun puolivälin hujakoille. Silloin minun piti tehdä jonkin sortin päätös siitä, missä varusmiespalvelus olisi näppärintä suorittaa. Ei siis, olisiko palvelus edessä, vaan missä siihen törmäisi pehmeimmin.

Elettiin aikaa ennen internetiä ja mobiiliviestimiä. Värit olivat juuri tulleet ainakin valtaosaan kolmesta lähes valtakunnallisesta tv-kanavasta. Tiedot puolustusvoimista olivat kerrassaan haralla pohjalla. Erilaisia sotautistia oli toki tullut telkkarista lähes päivittäin koko lapsuusajan, mutta oman maan puolustuksesta kertominen oli jäänyt kotiväen sekä historian ja yhteiskuntaopin opettajan varaan.

Oppikirjoissa Neuvostoliitto sivuutettiin viisivuotissuunnitelun ja työläisten ihmemaana, mutta jostain tuli ajatuksen itu siitä, ettei naapuri ollut ihan niin kiva kuin poliittikosedät juhlapuheissaan julistivat.

Tuoli ratkaisee

Lopullinen aivopesu tapahtui sitten kaveripiirissä, kun aiemat ikäluokat piipahtivat palveluksessa. Toisenkin viikonlopputerapiasession jälkeen vakuutuin siitä, ettei jalkaväki ollut ainakaan älyllisille elämämuodoille varattu vaihtoehto. (Tuo oli siis ajatusmaailmani 1980-luvulta. Nythän tilanne olisi varmasti erilainen).

Geeniperimäni sulki muuttaman mielenkiintoisen vaihtoehdon pois, koska olin pitkähkö ja silmälasipäinen. Sävelkorvaakaan ei ollut, joten odotettavissa oleva kuulonalenema ei pidätellyt kaipuuta raskaampien aseiden pariin. Olin jo melkein kallistunut kenttätykistön vakaumukseksi kannattajaksi, ennen kuin kuulin serkkupojilta rannikotykistöstä. Myyntivalttina oli erityisesti tieto siitä, että laskimella sota käydään kaasujousetusta tuolista käsin. Vamos.

Aloitin siis rannikotykistössä vuonna 1987. Siihen aikaan käytössä ollut kalusto oli nuorelle miehelle riittävän modernin oloista odotettavissa oleviin tehtäviin nähden.

Miettikää nyt itse. Meidän tehtävänäimme oli osua hitaasti liikkuvaan jumalattoman isoon kohteeseen, vaikka tarkkuus olisi riittänyt isohkolla perämoottorilla ryyditetyn optimistijollan pirstomiseen liki 20 kilometrin päästä. Olimme melkoisen vakuuttuneita siitä, että linnakkeiden ampumasektoreissa seilaava maaliakio joutuisi muuttamaan ilkeän mielensä ennen rantaviivaa. Sen toisella puolen odottelivat

puolestaan maavoimien pistimet. Tietysti toivoimme, että selustamme joukoilla olisi pistinten ja rautakangen lisäksi sotavarustuksessa jotain muutakin.

Tuo perinteinen uhkamalli oli kaiken toimintamme taustalla. Pieniä variaatioita saatiin siitä, mihin vihollinen yrittäisi maihin. Oikein ovela vastustaja saattaisi tehdä massiivisen maihinnousun asemasta merikoukkauksen. Olivatpa vastustajan aiheet mikä tahansa, rannikopuolustus oli oleellisilta osiltaan jatkuvasa korkeassa valmiudessa.

Yksityiskohdista kokonaisuuteen

Kuva meripuolustuksen kerrokista ja kokonaisuudesta terävöityi ajan kuluessa.

Tietenkään kyse ei ollut yhden tykin taistelusta, vaan niitä oli monta. Tykit oli sijoitettu pattereina linnakkeille siten, että ne pystyivät tukemaan toisiansa ja ampumaan samoja maa-aleja. Tykkitulen lisäksi vihollinen joutuisi kohtaamaan meritorjuntaohjukset ja merimiinoitteet. Myös rannikko-ohjuksia saattaisi olla mukana terve-
tulokuorossa.

Suomen rannikko muodosti uhanalaisiksi arvioiduissa suunnissa kaikkiaan sellaisen piikkisian, että sen läpäisy olisi todennäköisesti edellyttänyt melkoista tulivalmistelua ja ämpäristä onnea. Tulivalmistelua ajattelimme selvittää yhdistelmällä kantalinnoitteita, valelaitteita ja aktiivista ilmapuolustusta.

Niin kuluivat palveluksen ensimmäiset vuodet. Järjestelmää

kehitettiin koko ajan. Parantelimme lentoratojen laskentaa, hankimme uutta tykkikalustoa, juurussimme uusista kranaateista, varmistelimme viestiyhteyksiä ja kohensimme valvonta- ja tulenjohtokykyä. Iskulause, jonka mukaan rannikkotyöstö on terästä ja tekniikkaa piti tismalleen kutinsa. Merivoimien aluksissa saattoi olla sitä terästä vähemmän, mutta tekniikkaa ne olivat pullollaan. Isoissa harjoituksissa testattiin koko järjestelmän toimintaa säännöllisesti. Siinä missä meille kyse oli testaamisesta ja kehittämisestä, niin kaikille ulkopuolisille harjoitukset olivat vahva signaali siitä, että Suomen rannikko oli vahvasti puolustettu jokaista tuumaa myöden. Hyökkääjän aluksille olisi ollut liiketilaa vain alaspäin.

Uhka muuttuu

Sitten vastoin väitöskirjatodellisuutta ikaikainen Neuvostoliitto hajota ryskähti. Massiivisen mairinnousun uhka kaikkosi kuin oligarkki Pariisiin. Muuta-

mien hektisten kuukausien ajan olimme vilpittömän huolestuneista tuhansista ja taas tuhansista pakolaisista Venäjän suunnasta. Niitä ei olisi jo alkaneen CNN-ajan hengessä sopinut pysäyttää perinteisin menetelmin, vaan valmistauduimme ohjaamaan rannikolle päätyneet poloiset kohti valmisteltuja vastaanottokeskuksia.

Samoihin aikoihin alkoi vimmatu uudistamisen kierre, jonka suurena linjana voitaneen pitää vanhan järjestelmän alajaajoa. Meripuolustus organisoitiin uudelleen, ja tahtipuikkoa heilutti yhteinen valuutta, ja jostain taiottu ajatus siitä, ettei Venäjä enää kuunaan olisi uhka.

Käsketyt säästöt olivat siinä määrin rajuja, että jossain vaiheessa hieman heikotti. En ole koskaan ollut sitä mieltä, että museovalmista tavaraa pitää säilyttää hyllyissä hamaan tappiin, mutta toisaalta vastustan toimivan ja testatun hylkäämistä ilman erittäin painavia perusteluja. Niitä olen etsinyt lu-

kemalla melkoisen metrimäärän erilaisia lausuntoja, ja arvioita, mutta vielä toistaiseksi turhaan. Menneitä ei pidä kuitenkaan liikaa surra, vaan on aika nostaa katsetta kohti alkavaa vuosikymmentä. Jos edes puolet tällä hetkellä näkyistä pilvistä muuttuu arvioidun synkiksi, niin meripuolustuksemme on syytä olla kisakunnossa läpi koko lähestyvän kilpakauden.

Kun pysähdyn hetkeksi katsoamaan menneitä, ja käännyin sitten silmäilemään tulevaa, niin voin ilman epäroinnin häivää suositella meri- ja rannikkopuolustuksen tehtäviä uusille sukupolville. Seuraavat vuodet tarjoavat suorastaan hopealautasella jokaiselle jotakin kunkin kykyjen ja halujen mukaan. En tarkoita pelkästään aktiiviuuraa merivoimien henkilöstökoonpanossa, vaan yhdistys- ja järjestötoimintaa. Vetääpä veriympäristön suojeluun tai taistelukeskukseen, meri tarjoaa unohtumattoman matkan, jolla on oikeasti tarkoitus. ■

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2024!

FORCIT
D E F E N C E

sales.defence@forcit.fi

www.forcit.fi

Vieras alus lähestyy, haastetta kerrakseen

- onko se sota-alus?

Seuraavassa lyhyessä artikkelissa pyritään johdattamaan lukija miehittämätöntä sota-alusta koskevaan kansainväliseen oikeuteen ja vertailumielessä myös kansalliseen lainsäädäntöön.

Kansainvälisen oikeuden osalta joudutaan melko pitkälti turvautumaan, valtioiden tulkintakäytäntöön, kansainvälisen oikeuden asiantuntijoiden kirjoituksiin ja eri yhteyksissä syntyneisiin käsikirjoihin ja ohjekirjoihin (kuten esimerkiksi Newport Manual on the Law of Naval Warfare 2023, Oslo Manual on Select Topics of the Law of Armed Conflict Rules and Commentary 2020 ja Commander`s Handbook on the Law of Naval Operations, NWP 1-14M, Edition March 2022. Kirjoitettuja sopimuksia tai kansainvälisen oikeuden tuomioistuinten ratkaisuja ei ole miehittämättömien alusten oikeudellisista kysymyksistä toistaiseksi olemassa.

Tämä kirjoitus pohjautuu pääosin kirjoittajan heinäkuussa 2024 julkaistuun kirjaan ”Vieras sota-alus Suomen rannikolla”, joka on oikeudellinen tarkastelu vieraan lippuvaltion sota-aluksen kulku- ja toiminta-

keuksista Suomen rannikon merialueilla. Koska tämä katsaus on suppea, joudun viittaamaan hie- man tarkemman analyysin lukemiseksi tuohon viimeisimpään kirjaani. Myös lähteet ovat itse

Ensimmäinen Yhdysvaltain laivaston miehittämätön sota-alus (Sea Hunter) on jo kulkenut matkan San Diegosta Pearl Harboriin ja takaisin autonomisesti.

kirjassa viittauksin ja luettelona. Kirjaa voi tilata allekirjoittaneelta ja sähköistää versiota Ellibiltä.

Sota-aluksen käsite ei ole enää viime vuosien teknologian kehityksen myötä yksiselitteinen, vaikka sillä käsitteellä on tähän asti ollut maailman me-

renkulku- ja laivastovaltioiden soveltamiskäytännössä melko yhtenäinen merkityssisältö. Kehitys on ollut huima. Miehittämättömien alusten rakentamis- ja käyttökustannukset ovat vain pieni murto-osa miehitettyjen alusten kustannuksista. Riskit ovat vähäiset ja toimintakyvyt ohittavat miehitetyt sota-alukset. Ensimmäinen Yhdysvaltain laivaston miehittämätön sota-alus (Sea Hunter) on jo kulkenut matkan San Diegosta Pearl Harboriin ja takaisin autonomisesti. Yhdysvaltojen laivueet tulevat lähitulevaisuudessa koostumaan useista miehittämättömistä sota-aluksista ja johto- ja ohjelmointialuksina tulee olemaan miehitettyjä aluksia. Kiinan kansanarmeijan miehittämättömät sota-alukset puolestaan ovat siirtymässä toimintakyvyssään kokonaan kolmannelle tasolle ja tekevät täysin itsenäisiä ohjelmoituja navigointi- ja vaikuttamisratkaisuja. Ne ohjelmoidaan myös toimimaan

”parviälyllä” sekä pinnalla että pinnan alla. Miehittämättömien alusten (miehittämättömien järjestelmien alukset ja laitteet) oikeudellisista kysymyksistä ja vaikutuksista ei ole kansainvälisen oikeuden asiantuntijoiden toimesta keskusteltu kovin pitkään. Monet kysymykset ovat edelleen avoinna, kuten esimerkiksi se peruskysymys, voivatko valtion asevoimien käytössä olevat miehittämättömät alukset, kulkuvälineet ja laitteet (Unmanned Maritime Systems, UMS) olla merioikeusyleissopimuksen tarkoittamia ”aluksia” ja voivatko ne olla nimenomaan kansainvälisen merioikeuden tarkoittamia ”sota-aluksia”. Merioikeusyleissopimuksen 29 artiklan määritelmä kuuluu seuraavasti:

For the purposes of this Convention, “warship” means a ship belonging to the armed forces of a State bearing the external marks distinguishing such ships of its nationality, under the command of an officer duly commissioned by the government of the State and whose name appears in the appropriate service list or its equivalent, and manned by a crew which is under regular armed forces discipline

(Edellä on siteerattu sopimuksen alkuperäiskielistä versiota, koska suomenkielinen teksti antaa mielestäni hieman eriävän kuvauksen, kun siinä käytetään sanaa ”miehistö” eikä verbiä ”man”, eli miehittää/varustaa miehistöllä.) On kysyttävä, voidaanko merioikeusyleissopimuksen 29 artiklan so-

ta-aluksen määritelmää soveltaa sellaiseen asevoimien alukseen, jonka päällikkö ja miehistö ovat toisella aluksella tai maisa olevassa operaatiokeskuksessa etäohjaamassa alusta eivätkä ”miehitä” itse alusta, kuten asia on merioikeusyleissopimuksen kirjoittamisen aikaan tarkoitettu. Tällöin operaattorit ovat ns. ”In the loop”. Lähitulevaisuuden tarkastelukulma ei kuitenkaan pysähdy edes tähän, vaan jatkossa on pohdittava, kuten sodan ja aseiden kehityksessä yleensäkin, kenellä ja millä taholla on vastuu ohjelmoitujen, täysin autonomisten aseiden ja alusten käytön lainmukaisuudesta. On kysyttävä, riittääkö esimerkiksi se, että operatiiviset toimijat ovat ”On the loop”, eli herätettävissä toimimaan ja ohjaamaan autonomista alusta tai laitetta, kun kellot ja pillit soivat ja punainen valo vilkkuu. Eriyisesti kansainvälisen merioikeuden mukainen merenkulun vapaus (Freedom of Navigation), yleinen viattoman kauttakulun oikeus rantavaltion merialueilla ja esteettömän kauttakulun oikeus kansainvälisissä salmissa ja merten vapaan käytön toimintaoikeudet kansainvälisillä merialueilla sekä valtionalusten nauttima koskemattomuuden suoja, immuniteetti (sovereign immunity), ovat nostaneet esiin automaation kehityksen myötä uudenlaisia kysymyksiä ja haasteita ja vaikutuksia rantavaltioiden ja sota-alusten lippuvaltioiden välisessä suhteessa.

Rajan vetäminen YK:n merioikeusyleissopimuksen ja

aluevalvontalain soveltamisessa valtionaluksen/sota-aluksen ja muun meressä kulkevan laitteen välillä on kansainvälisessä oikeudessa teknologian kehityksen myötä yhä häilyvämpi. Esimerkiksi seuraava tarkasteluketju voidaan asettaa: ”ship, vessel, boat, craft, submarine, ROV, Device”, ja ääripäässä ”torpedo” tai ”mine”. Kansainvälisen oikeuden asiantuntijoiden piirissä näyttää vallitsevaksi mielipiteeksi muodostuvan se, että mikäli alus tai laite ei ole palautettavissa tai uudelleen käytettävissä oleva, ns. ”recoverable” tai ”returnable”, vaan se on pikemminkin kertakulutettava ”expendable” se ei voi olla alus, vaan se on ase. Eikä ainakaan ole kyseessä alus silloin, jos se toimii periaatteella ”launch/deploy and forget”. Se on kuitenkin aseellisessa selkkauksessa taistelevien osapuolten välillä laillinen väline kansainvälisten sodan lakien mukaan käytettynä. Allekirjoittaneella ei ole tiedossa, että kyseisiä laitteita tai aseita olisi rekisteröity jonkun lippuvaltion toimesta sota-alukseksi.

Kansainvälinen merenkulkujärjestö (International Maritime Organization, IMO) on käynnistänyt tutkimushankkeita komiteoissaan miehittämättömien kauppa-alusten (Maritime Autonomous Surface Ships, MASS) turvallisuuskysymyksistä eri sopimusten kannalta ja julkaissut toimintasuosituksen miehittämättömien alusten sääntelyn tarkastelusta (Regulatory Scoping Exercise, RSE). IMO:n eri

toimikuntien työ on vielä tätä kirjoitettaessa kesken. ”Alusta” ei itse asiassa ole lainkaan määritelty merioikeusyleissopimuksessa. IMO:n piirissä valmistelluissa sopimuksissa, kuten SOLAS, COLREG, STCW, SUA ja MARPOL sopimuksissa, sen sijaan on alusta tai laivaa, ”ship” ja ”vessel” koskevia määritelmiä. Sopimusten määritelmät ovat tosin kaikki erilaisia.

Miehittämättömiä kauppa-aluksia ja huvialuksia on vielä vähän meriliikenteessä, lähinnä tutkimusaluksina ja muina erikoisaluksina. Miehitämättömiä, kauko-ohjattavia pienveneitä tosin kaupataan internetin välityksellä jo täyttää päätä yksityiskäyttöön.

Miehittämättömien sota-aluksiin sovellettavasta laista, niiden asemasta ja kulkuoikeuksista ei ole vireillä yhteistä kansainvälisoikeudellista tarkastelua vastaavalla tavalla kuin miehittämättömistä kauppa-aluksista IMO:n johdolla. Asia on näin siitä huolimatta, että teknologinen kehitys sota-alusten ja muiden valtionalusten osalta on ollut nopeampaa kuin kauppa-alusten kohdalla. Kun 1982 valmistuneen YK:n merioikeusyleissopimuksen sisällöstä käytiin neuvotteluja, eivät miehittämättömät alukset olleet neuvottelussa esillä eikä niistä ole mainintaa artikloissa. On myös selvitetävää, onko eroa oikeudellisesti tarkasteltuna miehitetyn tai miehittämättömän, joko etäältä ohjattavan tai autonomiseksi ohjelmoidun, asevoimien aluksen (ja

muun valtionaluksen) suorittaman viattoman kauttakulun välillä. Voiko vieraan valtion asevoimien miehittämätön alus ylipääntään nojautua viattoman kauttakulun oikeuteen toisen valtion aluemerellä, vai olisiko sellaisen aluksen tai laitteen kauttakululle joka tapauksessa asetettava vähimmäisvaatimukset, jotta rantavaltion voitaisiin katsoa olevan velvollinen kauttakulun hyväksymään ”viattomana”?

Miehittämättömien sota-aluksiin sovellettavasta laista, niiden asemasta ja kulkuoikeuksista ei ole vireillä yhteistä kansainvälisoikeudellista tarkastelua vastaavalla tavalla kuin miehittämättömistä kauppa-aluksista IMO:n johdolla.

Kansainvälisen oikeuden asiantuntijat (mm. Wolf Heinegg, James Kraska, Raul Pedrozo ja David Letts ym) ovat sitä mieltä, ettei sota-aluksen määritelmässä (UNCLOS 29 artikla) edellytetä sitä, että aluksen miehistö ja päällikkö ovat fyysisesti aluksella sen ollessa kulussa. Eikä artiklassa myöskään kielletä sitä, etteikö alusta voitaisi ohjata ja operoida etäältä. Monet asiantuntijat ovat myös sitä mieltä, että miehittämättömään sota-alukseen, joka on sen lippuvaltion hallituk-

sen päätöksellä otettu valtion alusrekisteriin (vast.), on samat oikeudet ja velvollisuudet kuin miehitetyllä sota-aluksella. Tässä yhteydessä harva asiantuntijoista on kuitenkin perustanut soveltamistulkintansa valtiosopimus-oikeutta koskevan Wienin yleissopimuksen artikloihin 31-33, jotka antavat yleisesti ohjetta valtiosopimuksen tulkintaan. Pelkästään se, ettei jotain asiantilaa ole sopimuksessa kielletty eikä myöskään ole erikseen mainittu, on varsin erikoinen tulkintaohje ja oletama sen puolesta, että se on katsottava tarkoitetuksi ja sallituksi. Missään ei ole tietääkseni esitetty väitteitä siitä, että aluksen etäohjauksesta tai miehistön sijainnista olisi ollut jotain keskustelua tai pöytäkirjauksia merioikeusyleissopimuksen sopimuskonferensseissa.

Eräänä perusvaihtoehtona pitäisin sitäkin, että kansainvälisessä oikeudessa luotaisiin kokonaan uusi termi ”miehittämätön sota-alus”, ”Unmanned warship” ja sen kulku- ja toimintaoikeuksia tarkasteltaisiin erikseen sopimuksissa ja valtiokäytännössä.

Miehittämättömiin ilma-aluksiin on sodankäynnissä turvaututtu jo pitkän aikaa. Niitä käytetään tätä kirjoitettaessa täyttää päätä esimerkiksi Venäjän aloittamassa hyökkäyssodassa Ukrainaan puolin ja toisin. Ne ovat joka tapauksessa laillisia sodankäyntivälineitä. Viranomaisten ja yritysten rauhanomaisessa käytössä ne ovat olleet jo useita vuosia ja ne ovat ol-

leet laajalti myös yksityisten ihmisten käytössä. Kehitys on johdantanut kansainvälisen ilmailu-alueiden ja kansallisten lainsäädäntöjen ajantasaistamiseen. Suomen kansallista lainsäädäntöä on täydennetty ja miehittämättömien ilma-alusten käyttö on tehty säännellyksi ja ne on huomioitu viranomais- toiminnassa ja toimivaltuuksissa. Vedessä kulkevien miehittämättömien alusten osalta lainsäädännön kehitys on ollut hitaampaa.

Kansainvälisessä siviili-ilmailussa yhteistoiminta valtioiden välillä on edennyt huomattavasti aikaisemmin verrattuna siihen tilanteeseen, missä nyt ollaan merenkulun osalta. Kansainvälisen siviili-ilmailun yleissopimusta, (Chicagon sopimus) SopS 11/1949, ja sen sääntöjä sovelletaan sekä miehitettyihin että miehittämättömiin ilma-aluksiin, ei kuitenkaan valtion ilma-aluksiin (ml. asevoimien sotilaslentokoneet). Kansainvälinen siviili-ilmailujärjestö, ICAO on vahvistanut miehittämättömiä ilma-aluksia koskevat säännöt, Cir-328 AN/190, joiden mukaan miehittämättömien ilma-alusten on noudatettava samoja standardeja ja turvallisuus-sääntöjä ym. kuin miehitettyjen alusten. Säännösten 8. artiklan perussääntö on se, ettei ilman ”pilottia” oleva ilma-alus saa lentää minkään maan ilmatilassa ilman asianomaisen sopimusvaltion lupaa: ”No aircraft capable of being flown without a pilot shall be flown without a pilot over the territory of a con-

tracting State without special authorization by that State and in accordance with the terms of such authorization”. Koskaan ei myöskään ilma-aluksen päällikön vastuuta voida korvata teknologisilla järjestelmillä.

Sotilasilmailussa puolestaan noudatetaan ”tavanomais- ta kansainvälistä oikeutta”, joka käytännössä rauhan aikana vastaa edellä sanottua. Sotilas- ilma-aluksella on lentämisen vapaus muualla paitsi minkään

**Rantavaltion
suvereniteettia
aluemerellään ... rajoittaa
kaikkien maiden kaikille
aluksille kuuluva oikeus
viattomaan kauttakulkuun
ja esteettömään
kauttakulkuun
merioikeusyleissopimuksen
mukaisissa kansainvälisissä
salmissa.**

valtion ilmatilassa ilman lupaa ja lisäksi sotilasilma-aluksella on ylilennon oikeus kansainvälisissä salmissa (muu kuin historiallinen kansainvälinen salmi). Aina on kuitenkin otettava huomioon (due regard-periaate). Valtion ilmatila on loukkaamaton. Mikään maa ei ilman lupaa hyväksy sen paremmin miehitettyjen kuin miehittämättömien vieraiden sotilasilma-alusten tuloa ilmati-

laansa. Se on esimerkiksi Suomen lain mukaan ja yleisesti erimaiden lainsäädännössä alue- loukkaus (vast.), joka oikeuttaa välittömiin vastatoimiin loukka- uksen vakavuuden mukaisesti.

Merenkulussa asia on ilma- luun nähden erilainen. Rantaval- tion suvereniteettia aluemerel- lään (ei sisäisillä aluevesillä) rajoittaa kaikkien maiden kaikille aluksille kuuluva oikeus viatto- maan kauttakulkuun ja esteet- tömään kauttakulkuun merioike- usyleissopimuksen mukais- sa kansainvälisissä salmissa.

Suomen lainsäädännössä on monissa laeissa huomioitu miehittämättömät ilma- alukset; esimerkiksi Ilmailulaissa 864/2014, Laissa puolustus- voimista 551/2007 ja muutos- säännökset 1089/2018, Poliisilaissa 872/2011 ja muutos- säännökset 540/2020, Raja- vartiolaissa 578/2005 ja muu- tossäännökset 539/2020 ja ydinenergialaissa 990/1987. Edellä mainituissa laeissa on säännelty mm. miehittämät- tömien ilma-alusten asemaa, niiden käytön lupamenette- lyä, hallinnointia, turvamenette- lyä ja niitä koskevia viranomais- ten toimivaltuuksia ym. Toimi- valtuudet esimerkiksi ovat eri laeissa varsin kattavat.

Aluevalvontalain 34 §:n 2 momentin vihamielistä toimin- taan kuvaavan luettelon 1-koh- dan mukaan säännöksessä tar- koitettua sotilaallista toimintaa olisi myös **ohjuksen tai muun miehittämättömän välineen lähettäminen Suomen alueel- le** (vahvennus kirjoittajan). Mie-

hittämätön väline voi luonnollisesti olla maitse, meritse tai ilmassa kulkeva laite. Näin ollen vihamielistä sotilaallista toimintaa olisi tämän perusteella paitisi tietenkin ohjuksen, torpedon tai muun aseiden laukaiseminen Suomeen myös muun miehittämättömän välineen/vesikulku-neuvon lähettäminen Suomen alueelle. Tämä mielenkiintoinen lausuma hallituksen esityksessä antaa niin ikään perusteet vastatoimiin ryhtymiselle miehittämättömien vedessä kulkevien sotilaslaitteiden ja sota-alusten osalta. Aluevalvontalakiä koskevassa hallituksen esityksen perustelutekstissä miehittämättömät pinta-alukset ja sukellusveneet on huomioitu.

Aluevalvontalain 8 §:n tekstissä lausutaan myös, että: ”Vieraan valtion sukellusveneen **ja muun vedenalaisen kulkuvälineen** on Suomen aluevesillä pysyttävä pinta-asemassa, jolle sukeltamiseen ole myönnetty lupaa. Säännös koskisi hallituksen esityksen perustelujen mukaan **varsinaisten sukellusveneidensä lisäksi myös muita vedenalaisia kulkuvälineitä, sekä miehittyjä että miehittämättömiä** (vahvennus kirjoittajan).

Aluevalvontalain hallituksen esityksen perusteluissa (HE 38/2000 s. 22) todetaan, että Hallituksen esityksen mukaan säännöksen tarkoittamia valtionaluksia olisivat vieraan valtion asevoimille kuuluvat **miehittyt ja miehittämättömät alukset ja sukellusveneet** (vahvennus kirjoittajan) sekä rajavartiolaitokselle, poliisille ja tullille

kuuluvat alukset. Valtionalukseksi luettaisiin myös valtion tutkimusalukset ja lisäksi valtionalusta hinaavat tai kuljettavat alukset. Tämä hallituksen esityksen soveltamisohje on epäilemättä erittäin hyvä, sillä hybridivaikuttamisessa ja vakoilotoiminnoissa ja merenpohjan laittomassa kartoittamisessa pyritään tyypillisesti hyväksikäyttämään juuri mainittuja aluksia.

Itse aluevalvontalakiin saat-taisi olla hyvä harkita selventäviä säännöksiä miehittämättömien alusten kulku- ja toimintaoikeuksien sekä koskemattomuuden osalta. Mutta asiasta pitäisi saada aikaan yhteisymmärrys myös kansainvälisesti. Tämä olisi erityisesti pienten valtioiden intressissä. Myös kansainvälisesti Suomen tulisi olla aktiivisesti mukana neuvottelemassa, jotta omat intressimme tulisivat huomioon otetuiksi.

Lähihistoria on osoittanut, että aseellisen selkkauksen (valtioiden sisäisen sodan ja kansainvälisen luonteen omaavan sodan) ja rauhan aikaisen vaikuttamisen ja hybridivaikuttamisen väliset rajat ovat yhä häilyvämmät, ainakin orastavan kriisin alkuvaiheessa. Sotia ei esimerkiksi enää useinkaan julisteta, vaan niihin ajaututaan eskaloitumisen kautta. Se pakottaa valtiot omassa varautumisessaan rauhan aikana ja omassa lainsäädännössään ottamaan huomioon eri vaihtoehdot ja kehityskulut. Esimerkiksi Suomi on aluevalvontalaissa säätänyt tunnuksettoman sotilaallisen ryhmän maahantulo-

kiellon ja huomionut sellaista tilannetta koskevat vastatoimet, katsotaan tilanne sitten hyökkäykseksi tai muuksi suvereni-teetin loukkaukseksi. Siinä tilanteessa viranomaisilla ei välttämättä vielä ole valmiuslain tai puolustustilalain poikkeustoimivaltuuksia eikä selvyttä vielä ole aseellisen ”hyökkäyksen” kohteeksi joutumisesta. Aluevalvontalain mukaan tunnuksettomalla sotilaallisella ryhmällä tarkoitetaan sotilasosastoon rinnastettavaa, vieraan valtion lukuun, puolesta tai suostumuksella toimivaa joukkoa, joka on sotilaallisesti järjestäytynyt, varustettu tai aseistettu ja jonka valtiollista alkuperää ei voida tunnistaa. Tämä on tärkeää rajaviranomaisten ja puolustusvoimien riittävän varhaisen toimivaltuuksien kannalta. Tunnukseton sotilaallinen ryhmä voi esimerkiksi liikkua veneellä, jossa ei ole minkään valtion kansallisuustunnuksia tai ylipäätään mitään tunnistamista helpottavia merkintöjä. Myös se on vartenotettava vaihtoehto, että tunnistamaton sotilaallinen ryhmä voisi myös operoida Suomen ulkopuolelta miehittämättömiä tunnistamatonta alusta tai laitetta Suomen puolelle. Suomen alueelle tulevaa alusta, jota ei voida ulkoisten tunnusten tai muulla perusteella tunnistaa valtionalukseksi, pidetään kauppa-aluksena, kunnes se voidaan tunnistaa muuksi alukseksi, eli siis valtion käytössä olevaksi alukseksi, joka on muussa kuin kaupallisessa käytössä tai huvialus (VNA ALVA).

”Kauppa- ja siviilialusten käyttäminen tunnuksettomien joukkojen ja niiden varusteiden kuljettamiseen ja tiedusteluun on verraten helppoa. Joukot voivat suorittaa alueellisia vahingon tekoja ja aiheuttaa laajaa vahinkoa esimerkiksi tietoliikenteen solmukohdissa, katkoa merenpohjassa olevia putkia ja johtoja ja asentaa meren pohjaan erilaisia tunnisteita tai miinoja ja räjähteitä”, kuten Antti-Pekka Kiiski YEK diplomityössään kirjoittaa. Suomen ilmatilaan tulevaa tunnistamatonta ilma-alusta pidetään sotilasilma-aluksena, kunnes se tunnistetaan joskin muuksi. Presumptio (lainsoveltamisen ennako-oletus) on siis ilma-aluksen kohdalla päinvastainen kuin tunnistamattoman aluksen kohdalla. Suomen ilmatilaan tulevaa miehittämätöntä ilma-alusta pidetään puolestaan aina sotilasilma-aluksena. Tältäkin osin presumptio on selvä.

Mitä sitten tulee tunnuksettomien miehittämättömien alusten ja laitteiden käyttämiseen erilaisiin hybridivaikuttamistoihin, on todettava, ettei aluevalvontalain ”tunnukseton sotilaallinen ryhmä” – määritelmän tunnusmerkistö välttämättä aivan täyty aluevalvontalain mukaisen vastatoimien toimeenpanemiseksi vielä siinä vaiheessa, kun alus tai vene havaitaan. Tunnuksettomalla miehittämättömällä aluksella tai laitteella ei ole kuitenkaan rantavaltion aluemerellä merioikeusyleissopimuksen kulkuoikeuksia, ellei sitä ole merkitty asianomaisen lippuval-

tion alusrekisteriin tai sota-alusrekisteriin (vast.) ja elleivät muuta tunnusmerkitön edellytykset täyty, sillä vain jonkun lippuvaltion alusrekisteriin taikka sota-alusrekisteriin (vast.) merkityllä aluksella on sopimuksen tarkoittamat navigointioikeudet. Mikäli kyseinen alus tai laite on yksityiskäytössä ja -omistuksessa, se ei nauti koskemattomuuden suojaa rantavaltion viranomaisten siviili-, rikos- ja tai hallinto-oikeudellisia toimivaltuuksia vastaan. Mikäli alus taas on valtion omistuksessa tai käytössä eikä sillä ole kansallisuustunnuksia ym., se ei voi nauttia sota-aluksen tai muun valtionaluksen koskemattomuussuojaa Suomen aluemerellä edes viattomassa kauttakulussa. Tältä osin poikkeus on valtion omaisuuden yleinen tavanomaisoikeudellinen koskemattomuussuoja. Mikäli alukseen, sen ohjailusta vastaavaan tahoon ei myöskään saada yhteyttä, aluksella ei ole mielestäni mitään oikeussuojaa rantavaltion viranomaisten toimia vastaan. Tämä rantavaltion viranomaisen yhteydenpitovaatimus tulisikin aluevalvontalaissa asettaa selkeästi ehdoksi viattoman kauttakulun hyväksymiselle Suomen aluemerellä. Se on sinänsä eri asia kuin ns. ennakkollisen luvan tai hyväksymisen vaatiminen viattoman kauttakulun ehtona, mikä on merioikeusyleissopimuksen hengen vastaista. Tämä vaatimus tulisi liittää kaikkien alusten viattoman kauttakulun perusteisiin Suomen aluemerellä. Lisäksi on huomattava, että merioikeusyleissopimus asettaa

rantavaltiolle velvollisuuden ilmoittaa eräistä meriturvallisuuksista koskevista asioista aluemerellä merenkulkijoille, esimerkiksi UNCLOS:n 23-30 artiklat. (Vrt. Judgment of International Court of Justice 9.4.1949; Corfu Channel case)

Eräissä mielessä ongelmallinen on aluevalvontalain 2 §:n 9 kohdan kirjaus, jonka mukaan valtionalukseksi katsotaan sellainen alus (kuten sota-, rajavartio-, poliisi- ja tullialus), jota **pääasias- sa käytetään** lippuvaltion muihin kuin kaupallisiin tarkoituksiin. Nykyaikana pitäisin parempana, että mikä tahansa osittainkin valtiollinen käyttö tekee aluksesta valtionaluksena kohteltavan, jolloin siltä edellytetään mm. erikseen lupaa tulla sisäisille aluevesille ja mm. aluslupaa (Diplomatic clearance) ym.

Merioikeusyleissopimuksen 32 ja 96 artiklojen sanamuodot immunitettiaseman perusteista ovat ristiriitaiset. 32 artikla on kirjoitettu niin, että koskemattomuussuojaa nauttii sellainen alus, jota käytetään valtion muihin kuin kaupallisiin tarkoituksiin. 96 artikla puolestaan myöntää koskemattomuussuojan aluksille, joita käytetään **vain** valtion muihin kuin kaupallisiin tarkoituksiin. Asiaa selvittäessä kansainvälisen oikeuden asiantuntijat eivät ole kyenneet selittämään syytä tälle sanonnan erolle. Hybridivaikuttamisen uhan kannalta sanonnalla on merkitystä. Suomen lain säännös on siten jäävä näiden kahden variaation välille. Mielestäni olisi paikallaan harkita

sitä, että kansallisessa laissamme sovellettaisiin 32 artiklan sanamuotoa, jolloin vain osaksikin valtion muussa kuin kaupallisessa käytössä oleva alus katsottaisiin valtionalukseksi. Tätä voitaisiin perustella mm. sillä, että 32 artikla koskee valtionaluksen viatonta kauttakulkua rantavaltion aluemerellä. Juuri se on Suomen rannikon merenkäytön perusteiden kannalta olen-naista. Ei niinkään aavan meren käyttö, jota merioikeusyleis-sopimuksen 96 artikla koskee.

Miehittämättömiä, kauko-ohjattavia ja/tai autonomisesti ohjelmoituja räjähdeneitä (drooneja) on jo käytetty ainakin Ukrainan puolelta käynnissä olevassa

sodassa. Kuten edellä on todettu, niitä ei suoraan voida katsoa sota-aluksiksi, vaan ne ovat enemminkin aseellisessa selkkauksessa käytettäviä, ohjattavia tai ohjelmoidusti toimivia torpedoihin rinnastettavia aseita. Tätä rajanvetoa aseeseen ja sota-aluksen välillä pyritään kirjassani ja tutkimustyössäni selvittämään. Sillä rajanvedolla on merkitystä rauhan oloissa yleisesti ja aseellisen selkkauksen aikana selkkauksen osapuolen ja puolueettomien maiden välisessä suhteessa. Yhteisesti hyväksytyjen muutosten aikaansaaminen näissä kysymyksissä kansainvälisessä merioikeudessa, kansainvälisiin sopimuksiin ja valtioiden kansallisiin lain-

säädäntöihin tulee viemään vielä vuosia.

Edellä käsitellyt asiat muodostavat mielestäni vain osan miehittämättömiin aluksiin liittyvistä oikeudellisista kysymyksistä, jotka kansainvälisessä oikeudessa on ratkaistava lähivuosina. Olen kirjassani käsitellyt myös sota-aluksen käsitettä yleisesti sekä mm. erilaisia miehitettyjen sota-alusten kulkukenaarioita ja rantavaltio Suomen vastatoimintaoikeuksia. Niillä on merkitystä mielestäni erityisesti siksi, että rauhan aikana ne mahdollistavat varhaisen puuttumisen hybridiopeeraatioihin kansainvälisen ja kansallisen lain mukaisesti. ■

Aker Arctic

The Ice Technology Partner

SAFE AND RELIABLE OPERATIONS FOR NAVAL VESSELS IN ICE

SOLUTIONS AND PRODUCTS

- Development and design of ships
- Propellers and shaftlines
- Ice Load Monitoring System

based on more than 600 ice model tests and 200 fullscale ice tests

LATEST REFERENCE:

Propellers & shaftlines and services for SQUADRON 2020

AKER ARCTIC TECHNOLOGY INC
Merenkulkijankatu 6 | FI - 00980 Helsinki | Finland | tel. +358 10 323 6300 | info@akerarctic.fi
www.akerarctic.fi

Kurssin päätös.

Kari Hänninen

Linnakevene m/s Gyltö vastuupäällikkö

Evakuointiharjoitus Airistolla:

m/s Gyltö ja Super Puma

Rajavartiolaitoksen Super Puma -helikopteri ja reserviläisten miehittämä linnakevene m/s Gyltö, harjoittelivat viranomaisyhteistyönä evakuointia liikkuvasta linnakevenestä helikopteriin vinssaamalla sunnuntaina 26.5.2024

yhteistyössä

Merivoimilta eläköitynyt linnakevene m/s Gyltö (L-106) lipuu aurinkoisena sunnuntaina noin 10

solmun marssinopeudella kohti suunniteltua harjoitusalueita. Tämä harjoitusalue sijaitsee noin tunnin merimatkan pääs-

sä kotisatamastaan Rannikkolaivaston tukikohdasta Turusta. Aluksen omistaa Maanpuolustuskoulu ry ja sen käyttäjä-

Solmuharjoitus.

yhteisönä toimii Saaristomeren Merivartiokilta ry. Nyt alus kuitenkin sataman sijasta liikenteessä ja käynnissä on m/s Gyltön vastuupäällikön **Kari Hännisen** aluksen runkohenkilöstölle suunnitteleman ensiapu aluksella, pelastautumis- ja evakuo-intikurssin finaali päivänä.

Aluksen matkatessa kohteeseen, suoritetaan komentosillalla päällikön johdolla sotilasmerenkulun ajoharjoittelua. Kaksi miehistön jäsentä hoitaa siis ohjaamisen ja tutkanavigoinnin, Hännisen vastatessa aluksen päällikkönä kokonaisturvallisuudesta. Matkustamossa puolestaan kurssilaisista vastuun ottaa kolme MPK:n EA-kouluttaja ja ensihoidon ammattilaista. He ovat Hännisen toiveesta rää-

tälöineet taisteluensiapukoulutuksen, joka vastaa aluksen henkilöstön tarpeita. Kompakteissa tiloissa harjoitellaan niin potilaan tutkimista, hypotermisen potilaan lämmittämistä, kuin esimerkiksi kiristyssiteen käyt-

töä suuriin verenvuotoihin ja elvytystä. Kaikki hyödyllisiä sotilaan perustaitoja, mutta myös henkeä pelastavia toimenpiteitä onnettomuuden sattuessa, myös rauhan aikana. EA-taitojen ohella kurssilaiset kertaavat sol-

muja, joita puolestaan tarvitaan aluksella muun muassa aluksen kiinnittämiseen, ihmisen tai itsensä pelastamiseen vedestä.

Kesken matkanteon m/s Gyltön miehistö havaitsee väylällä ajelehtivan jotain sinne kuulumatonta. Meressä ajelehtii punaisia bensakanistereita. Sen lisäksi, että kanisterit ovat mereen kuulumatonta roskaa, voivat ne aiheuttaa vaaratilanteita muille merellä liikkujille. Gyltön miehistö poimii roskat ja ilmoittavat löydöistään asianmukaisesti eteenpäin ja matka voi jatkua.

Sotilasmerenkululle tyypilliseen, eli tarkkaan suunniteltuun tapaan, m/s Gyltön saavuttaessa kuvankauniissa kesäpäivässä varsinaisen harjoitusalueen lasketaan ankkuri. Tämä on myös

Hypo-testi.

hetki, kun yksi ensiapukoulutajista sonnustautuu kuivapukuun ja menee pintapelastajana kauniina kimaltelevaan mereen odottamaan kurssilaisia.

On aika suorittaa hypotermia-testi, jonka tavoitteena on tutustua oman kehon toimintaan sen kylmettyessä ja kerrata aiemmin opittuja toimenpitei-

OTA SUUNTA KOHTI HAMPAIDESI TURVASATAMAA!

Tervetuloa yksilölliseen ja asiantuntevaan hammashoitoon hammaslääkäri Marina Koivuniemelle - 30 vuoden kokemuksella!

Tarjoan Rannikon Puolustajan lukijoille:
Maksuttoman suun hampaiden tarkastuksen
- 10 % hammashoidon toimenpiteistä *

*ei koske protetiikkaa

HML Marina Koivuniemi
Puutarhakadun Hammaskeskus
www.vohammas.fi

TURKU 010 321 5071
PIIKKIÖ 010 321 5072

tä hypotermisen tai kylmettyneen potilaan kanssa. Sanonta ”kapteeni jättää viimeisenä laivan” on Gyltön vastuupäällikölle Hänniselle tuttu, mutta testissä hän näyttää esimerkkiä kurssilaisilleen ja hyppää ensimmäisenä veteen ja paukkuliivit pamahtavat pulleiksi. Samassa yhteydessä joukko pääsee siis kokeilemaan paukkuliivien toimintaan käytännössä. Tämä on luontaista jatkoa edellisen päivän pelastuslautan käytölle, jolloin evakuointia harjoiteltiin täytettävään pelastuslauttaan.

Minuutit kuluvat ja kurssilaisten keskinäinen kommunikatio on sulavaa ja yhteishenki edelleen huipussaan.

Kurssin ollessa viilentymässä meressä loihtii samaan aikaan aluksen vääpeli eli pursimies lounaan takakannella.

Parilalla paistuu lihapullista, pekonista, pariisinperunoista ja vihanneksista koostuva pytti-pannu. ”Pidämme tärkeänä, että ruoka on maittavaa ja sitä on riittävästi, jotta motivaatio säilyy ja on mukavaa” - Hänninen toteaa samalla, kun hän nousee kurssinsa kanssa Gyltön kannelle hypotermiatestin päätteeksi.

Ruokailu tapahtuu koko kurssin ja aluksen miehistön voimin auringon hemmotellessa. Kun maittava lounas ja kahvit on juotu, nostetaan ankkuri ja harjoittelu jatkuu viranomaisyhteistyön merkeissä. Rajavartiolaitoksen Super Puma -helikopteri ilmestyy ylväästi m/s Gyltön yläpuolelle ja sen oranssiin

Vinssaus.

kuivapukuun sonnustautunut pintapelastaja lähtee laskeutumaan vaijerin varassa aluksen kannelle.

Toimenpide vaatii ammattitaitoa niin rajavartiolaitoksen lentäjiltä, kuin myös m/s Gyltön ruorissa olevilta reserviläisiltäkin. Vaijerin varassa kannelle laskeutuvaa pintapelastajaa unohtamatta. Pinturi pääsee turvallisesti kannelle ja ojentaa ensimmäisessä erässä nostettaville valjaat puettavaksi.

Yksitellen kurssilaiset nousevat liikkuvan aluksen kannelta kopteriin. Pintapelastaja ohjaa narulla nostettavia, kun he nousevat kohti sinivalkoisella taivaalla lentävää vartiolentolaivueen kopteria ja sen kyytiin.

Kun kopteri saadaan täyteen se lennättää erän Pansion sotilastukikohtaan ja palaa noutamaan seuraavan erän.

ja sama toistetaan uudelleen.

Toiminnantäyteinen kurssi-viikonloppu on oiva esimerkki siitä, millaista koulutusta sotilasmerenkulusta kiinnostuneille on tarjolla MPK:n Meripuolustuspiirillä ja Saaristomeren Merivartiokillalla. M/s Gyltön vastuupäällikkö toivottaakin kaikki täysikäiset ja erilaisista taustoista olevat ihmiset lämpimästi tervetulleeksi merellisen harrastuksen pariin, jossa mausteina toimivat hyvä yhteishenki ja laadukkaasti toteutettu toiminta. ■

Koiraryhmä Pansio K9

Turun vartiosto, koiraryhmä Pansio K9.

Koiraryhmän arkea Rannikkolaivastossa

Lyhyt pureutuminen Rannikkolaivaston Turun vartioston koiraryhmän arkeen. Koiraryhmä sai vahvistusta vuoden alusta tehtäväsiirron myötä ja näin ollen saavutti lisää suorituskykyä partioräjähdekoirakon verran. Tällä hetkellä koiraryhmästä löytyy suoritekykyä henkilön, räjähteiden, aseiden, esineiden sekä huumausaineiden etsintään kaikissa toimintaympäristöissä.

Koirat on lähtökohtaisesti aina totutettu operoimaan veneessä tai veneestä. Koiraryhmässä on tämän kevään aikana saatu lisensoitua moottoriveneenkuljettajaoikeuksia koiranohjaajille, jotka mahdollistaa monipuolisen harjoittelun ja operoinnin oli tehtävä tai tarve missä tahansa vesialueilla.

Tuttuun puolustusvoimalliseen ja eritoten merivoimalliseen tapaan myös koiraryhmä aloitti harjoitusrupeaman jo hyvissä ajoin keväällä. Ensimmäisenä järjestettiin Jokilaaksojen koiraryhmälle koulutusta merellisissä olosuhteissa niin rannalla kuin sota-aluksissa. Jokilaaksojen koiraryhmä kuuluu Oulun poliisilaitokseen ja heidän toiminta-alueeseensa kuuluvat Rahjan, Raahan ja Oulun satamat sekä niiden ympäristöt. Sen perään koiraryhmä lähti omaan harjoitukseen eli Rannikkolaivaston sotakoiraohjoitukseen. Huhtikuussa järjestettyyn

Tässä poliisimies yhteistyössä ohjaamansa Belgianpaimenkoira Malinoisin kanssa. Vaarallisen henkilön kiinniotossa on monta aspektia, jotka täytyy ottaa huomioon lähestyessä kohdehenkilöä tai henkilöitä. Tässä hieman rennommassa kaavassa toteutettu lyhyt jäljestys ja kiinniotto keskellä päivää varuskunnan muun vilskeen seassa, joka vaikeuttaa toimintoja merkittävästi, mutta progressiivisesti myös vie koiran ja ohjaajan kokemuksia eteenpäin. Harjoitteen maalitoiminnan hoiti Turun vartioston koiraryhmä.

sotakoiraharjoitukseen osallistui henkilöstöä neljästä eri Puolustusvoimien joukko-osastosta ympäri Suomen. Turvallisuusorganisaation yhtenä osana Merivoimien kevään pääsotaharjoitusta oli myös koiratoiminta, joka suoritti eri menetelmiä käyttäen tarkastuksia ajoneuvoihin ja muihin kohteisiin niin omassa varuskunnassa kuin muualakin Rannikkolaivaston toiminta-alueella, maa- ja merialueilla.

Puolustusvoimien huumeiden vastaisen työn yhtenä kulmakivenä on aktiivinen huumeaineiden etsintä koirien avulla. Etsinnät painottuvat ymmärrettävästi saapumiserien aloittaessa palveluksensa, mutta myös muutokin etsintöjä tehdään tarpeen mukaan. Koiraryhmän huumekoirakko on myös päässyt näin ollen ”oikean” työn touhuun tälle vuodelle omassa varuskunnassa ja Uudenmaan prikaatissa tukitehtävissä. Puolustusvoimat haluaa taata turvallisen palveluksen kaikille. Huumeaineita etsitään myös virka-apuna muille viranomaisille ja myös toisinpäin kuten esimerkiksi tänä vuonna Rajavartiolaitos oli tukemassa Rannikkolaivaston uuden saapumiserän valvontatarkastuksia.

Töitä tehdään koko sydämellä ympäri vuoden. Joskus henkilöstö joutuu uhrautumaan hieman sotkuisempaan menoon, jotta tilanteita saadaan simuloitua koirille. Koirat kun ovat aina tosissaan, vaikka hieman leikin varjolla mentäisiinkin.

Vuodenvaihteessa Rannikkolaivastossa työt aloittanut Timppa koira Airistolla totuttautumassa RAJA- helikopterin ja merenkäynnin maailmaan. On merkittävää tärkeää luoda kokemuksia ja mielikuvia koirille eri tilanteista ja toimintaympäristöistä. Suorituskyky perustuu pitkälti siihen, että ei olla häntä koipien välissä, jos meno muuttuu välillä nopeastikin. Asianmukaiset työvälineet ovat tärkeä osa koiran elinkaarta ja hyvinvointia, silmien suojaaminen sekä pelastusliivit ovat ehkä tässä kohtaa ne tärkeimmät.

Puolustusvoimain lippujuhlanpäivän paraatin järjestelyitä turvaamassa oli myös Rannikkolaivaston ja Turun vartioston henkilöstöä ja partioräjähdekoiron erikoisosaamisella tuettiin Uudenmaan prikaatin turvallisuusorganisaatiota, jos-

sa yhteistoimintaviranomaisina toimivat myös Poliisi ja Rajavartiolaitos. Koiraryhmällä oli myös toimintaa tarkastusten merkeissä Merivoimien vuosipäivän juhlallisuuksissa Kotkassa, jonka turvallisuusorganisaation johto oli Rannikkoprikaatilla. ■

Sotilaita esikunnan pihalla kevättalvella 1941.

JOHANNA PAKOLAN KOKOELMA

Raimo Huhtanen

Majuri (evp)

Muistoja 1960-luvulta

Toimitus vastaanotti mieluisaa postia saadessaan muisteluita kymmenien vuosien takaa. Majuri (evp) Raimo Huhtanen lähetti Korppoo-muistojaan, joista ohessa pieni aikamatka menneeseen.

1 960-luvulla oli muutamia kokeiluja, joissa Merisotakouluun menijät aloittivat maakadetteina. Olimme aluksi kuusi kuukautta Kadettikoulussa kurssilla 46. Koulutus oli normaalin kadetin harmaassa puvussa. Sanoin aina, että opin vain ratsastamaan. Ensimmäinen ratsastustunti meni suurpiirtein näin. Komento kuului ”ratsaille”. Olin saanut

koulun suurimman hevosen nimi KADETTI. Monet eivät olleet koskaan toimineet hevosten kanssa. Puolet oli jo pudonneet tai muuten tulleet pois hevosen selästä. Jatkoin ratsastamista. Tunti loppui. Ratsastuksen vääpeli kysyi minulta missä olen ratsastanut aikaisemmin. Vastasin etten missään. Olen ensimmäistä kertaa hevosen selässä. Vääpeli sanoi, että tästä lähtien

ratsastaisin ”Berusjalla”. Hevonen oli pienenkokoinen tamma.

Kävin kapteenikurssia Santahaminassa. Tapasin sattumalta vääpelin, nyt hän oli ylivääpeli. Tunsin minut ja muisti vielä nimenkin. Ylivääpeli sanoi, että voisin vieläkin ratsastaa samalla hevosella. Soitto vain tallille niin saisin hevosen satulointuna. Kävin urheilutunteina ratsastamassa. En tiedä mikä miellyt-

ti ratsastuksessani ylivääpeliä.

Kapteenikurssin jälkeen minut siirrettiin Korppooseen. TurRtR:n 1. Patteriston esikuntaan patteristoupseeriksi. Esikunta ja muu toiminta sijaitsi Pirtu-Mäkelän talossa ja sen läheisyydessä.

Siellä oli pieni toimitusryhmä hevosineen. Hevosmiehenä oli siviilissä ollut postinkantaja, jolla ei mitään kokemusta hevosen ajajana. Eräänä aamupäivänä talliin meni neljä tykkimiestä, ulos tuli neljä tykkimiestä, mutta ei yhtään hevosta. Menin talliin katsomaan. Hevonen oli aivan vauho eikä totellut mitään tai ketään. Soitin eläinlääkärille ja kerroin tapauksen. Pyysin vaihtamaan hevosen. Se vaihdettiin. Pyysin sellaisen, jolla oli myös ratsastettu. Pyyntöni suostuttiin. Varastossa oli viisi satulaa, joita ei ollut koskaan käytetty. Laitoin saunalla kuivat nahkaremmit yöksi lämpimään saipuveteen likoamaan. Kun ne olivat kuivuneet, käsittelin ne löytymälläni satulavahalla. Opetin hevosmiehet satuloimaan hevosen.

Olin vähän lihonut. Käytin sitä tekosyynä, miksi kävin ratsastamassa lounaan sijasta. Siihen aikaan pukeuduin M36. Helputukseksi sai aukaista kauluksen hakaset ja vyötä ei tarvinnut käyttää. Kappi-saappaat olivat mittojen mukaan teetetyt. Olen aina ihmetellyt, miksi suutari otti mitat Teräksellä rautakaupassa. Oli talvi, joten käytin turkislakkia. Vanhat lotat puhuivat: tuo meidän kapteenimme on kuin Mannerheim kun hän tuolla ratsastaa. Patteriston komentaja, majuri, lähti taisteluväline-

Korppoon teillä on kulkenut monenlaista menijää, myös tehokkaampia kuin yhdellä hevosvoimalla kulkevia. Kuvassa AT-S telavetäjä Korppoossa vuonna 1967.

FOLKE ÖSTERMAN

kurssille ja minut määrättiin sijaiseksi hoitamaan komentajan tehtävät. Ratsastusharrastukseeni takia ihmiset alkoivat kutsua 1.Patteristoa Ratsastavaksi patteristoksi.

Sirto Gyltöhön

Ei kulunut pitkäkään aikaa, kun sain rykmentin komentajalta käskyn siirtää patteriston esikunnan ja muut toiminnot Gyltöhön. Oli kevät 1967. Koska Gyltö oli uusi paikka, minut kutsuttiin kokoukseen, jossa määrättäisiin vuokra ja mahdollinen syrjäseutulisä. Kokous alkoi ja puheenjohtaja aloitti sanelun sihteerille. Nousin ylös ja sanoin: ”Arvoisa puheenjohtaja, kaikissa kokouksissa olen saanut esittää mielipiteeni, mutta nyt en. Olisitte voineet lähettää kirjeen ilman tätä kokousta. Me lähdemme luutnantin kanssa”. Puheenjohtaja lopetti sanelunsa ja ko-

kous aloitettiin alusta. Olin tehnyt esitykseni kahtena kappaletena joista toisen annoin puheenjohtajalle. Esityksessäni oli lauttojen aikataulut ja esimerkiksi, miten kannattaa kulkea. Vaikapa jos ei mahdu viimeiseen lauttaan: jääkö yöksi autoon vai yrittääkö palata Turkuun.

Gyltö oli liitetty 40-metrisellä sillalla pääsaareen. Puheenjohtajan mielestä se oli liittämistä mantereeseen, minun mielestäni ei. Kahden saaren liittämisen Saaristomerellä ei tee niistä mannerta. Vuokra määrättiin nelioita kohden ja saari sai lisänsä.

Gyltö oli monien vierailujen kohde. Kun uusia ihmisiä saapui, katsoivat he pitkään ja sanoivat: ”Ai te olette se kapteeni”. Ihmettelin aluksi, mutta sitten selvisi, että pääesikunnassa puhuttiin kapteenista, joka puolusti omiaan. Puheenjohtajakin oli kapteenin kanssa samaa mieltä. ■

Merivoimien komentajan, kontra-amiraali Tuomas Tiilikaisen avauspuheenvuoro.

MIKA KUUTTI

Seppo Kaila ja Mika Kuutti

Meripuolustuspäivä Turussa 26.10.2024

Historiaa

Meripuolustuspäivä on Sininen Reservi ry:n ja Merivoimien yhteistyönä vuosittain toteutettava kutsuvierasseminaari. Ensimmäinen seminaari toteutettiin

23 vuotta sitten, 27.10.2001 Merisotakoululla. Vuosien varrella ajankohtaiset aiheet ovat käsitelleet niin turvallisuuspolitiikkaa, meripuolustusta, merenkulkua kuin maanpuolustus- ja

reserviläistoimintaan liittyviä ajankohtaisia aiheita.

Vuonna 2024

Vuoden 2024 Meripuolustuspäivä järjestettiin 26.10., vuo-

rotteluperiaatteen mukaan Turussa Heikkilässä, Merivoimien esikunnan tiloissa, luokkatalon Pohjanmaa salissa. Tämä tilaisuus järjestyksessä 22. kerta.

Seminaari kokosi paikalle lähes 80 osallistujaa. Joukossa oli merivoimien johtoa sekä Sininen Reservi ry:n jäsenyhdistyksien edustajia ja Meripuolustuspiirin sekä sidosryhmien edustajia. Osallistujajoukossa oli mukana neljä aikaisempaa Sininen Reservi ry:n puheenjohtajaa. Tilaisuus aloitettiin maittavalla lounaalla sotilaskodissa, josta siirryttiin auditorioon.

Tänä vuonna ohjelmassa oli erityisen tasokas kattaus asiantuntijoita kertomassa oman tehtäväpiirinsä näkymiä. Seminaarin avasi sen moderaattorina toimiva Sininen Reservi ry:n sihteeri Lasse Mäki.

Avauspuheenvuorot

Merivoimien komentaja, kontra-amiraali Tuomas Tiilikainen käsitteli esityksessään Ukrainan tilannetta ja lähialueiden turvallisuuden asemaa. – Olemme liittokunnan ulkorajalla, jossa globaalien toimintaympäristöjen muutokset tuottavat mahdollisesti pitkäkestoisia häiriötilanteita. Nopean toimintakyvyn jatkuva ylläpito on koettu tärkeäksi. Naton rauhanajan harjoitustoiminnassamme nopean toimintakyvyn ylläpito on koettu tärkeäksi. Komentajan mukaan vuoden 2024 harjoitusten tulosten olleen hyviä, ja odottaa ensi vuodelta samaa. Hänen mukaansa laaja, toimintakykyinen ja osaava merivoimien reser-

Sinisen Reservin ansiomitalilla palkitut Pohjanvirta, Kanervamäki, Kaila ja Koponen.

MIKA KUUTTI

vi toiminta kytkeytyy vahvasti joukko-osastojen operatiiviseen toimintaan.

Sininen Reservi ry:n puheenjohtaja Petri Käyhkö totesi omassa osuudessaan yhdistyksen toimintaa selkeytetyn kuluvan kauden aikana. Alussa puheenjohtaja kertoi yhdistyksen jäsenmäärän nousseen 39 jäsenyhdistykseen. Uusimpana yhdistykseen hyväksytty jäseneksi Merisotakoulun alumnit ry. Uudistettu meritaitotapahtuma sai perhetapahtumana hyvän vastaanoton ilahduttavalla osallistujamäärällä. Yhteysupseeritoiminnassa oli kuluneena kesänä mielenkiintoisia tehtäviä Tall Ships Race 2024-tapahtumissa sen osallistujasatamissa Kotkassa, Helsingissä, Turussa ja Maarianhaminassa. Merivoimien vuosipäivän järjestelyt Kotkassa olivat myös erittäin onnistuneet saaden hyvää palautetta. Loppuvuodesta on tulossa jäsenyh-

distyksien miehittämät perinteiset jouluaaton kunniavartiovuorot eri puolilla maata.

Turvallisuuspolitiikan ja suorituskkyjen kehittäminen

Seminaariin alun jälkeen vuorossa oli alustukset turvallisuuspolitiikan suorituskkyjen kehittämisestä. Osiossa puhuivat everstituutnantti Juha Mäkelä Puolustusvoimien tutkimuslaitokselta, Hybridiosaamiskeskuksen tutkimusjohtaja Jukka Savolainen ja merivoimien esikunnasta Laivue 2020 hankepäällikkö komentaja Markus Sjöström. Kuulijat saivat kattavan kuvauksen Lähi-idän ja Israelin-Palestiinan vaikeaan ja monimutkaiseen tilanteeseen ja siihen liittyvään laajaan informaatiovaikuttamiseen. Kiinan hankkeiden Etelä-Kiinan merellä heijastavat laajasti globaalisissa turvallisuusympäristössä aina Itämerelle asti. Varautuminen

Menestymisen edellytykset

YHTEISTYÖ
SAMA TAVOITE
SITOUTUMINEN
TAHTO

EMERUS RESERVI

Sininen Reservi ry:n puheenjohtaja Petri Käyhkö tiivistä menestyksen edellytykset.

MIKA KUUTTI

meillä on hyvässä vaiheessa, johon valmistumassa olevat korvetit tuovat uutta suorituskykyä.

Pistäydyimme välillä hengähtämään kahvihetkeen luokkatalon aulaan, jossa sulattelimme keskinäisin keskusteluin seminaarin alkuosan erittäin vahvaa asia-antia.

Meripuolustuksen alustukset

Iltapäiväosuuden teemaksi oli meripuolustuksen alustukset.

Saksalaisen näkökulman Euroopan ja Itämeren turvallisuuteen toi Suomen Saksaan akreditoituna puolustusasiamiehenä toiminut kommodori Misa Kan-

gaste. Hän oli kertomansa mukaan aikaisemmin esitellyt suomalaista näkökulmaa saksaksi Saksassa ja nyt täällä saksalaista näkökulmaa turvallisuusasiaan Suomessa suomeksi. Suomen ja Saksan merivoimat eroavat kooltaan melkoisesti ja onhan Saksalla laivastotukikohdat Pohjanmeren- ja Itämeren puolella. Itämeren puolella turvallisuusintressit ovat mailla hyvin samankaltaisia. Saksa on aktivoimassa asevelvollisuutta vähän Ruotsin mallin mukaan, ehkä kohti pakollista asevelvollisuutta.

Naton Allied Maritime Commandissa palvellut komentaja Ville Suominen toi näkökulmia

Suomen 18 kuukauden jäsenyyteen Natossa. Vuorossa oli hyvin monimutkainen katsaus Euro-Atlantiksesta komentosuhteiden verkostosta rauhan ajan organisaatioissa ja miten se kriisin aikana järjestäytyy.

Meripuolustuspiirin piiri-päällikkö Petri Pääkkönen totesi esityksensä alussa, ”jotta tulevaisuuteen voi nähdä, niin pitää pysähtyä nykyisyyteen”. Pääkkönen kertoi piirin kuulumisia ja kertoi vuoden 2024 koulutustavoitteiden ylittyneen. Myös piirin aktiivisten toimijoiden määrä on kasvanut yli 300 sitoumuksen tehneeseen kouluttajaan. Meripuolustuspiirin vuoden 2025

toimintaan on alustavan tiedon mukaan tulossa noin 7000 koulutuspäivää.

Kutsuvieraiden joukossa olut Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen puheenjohtaja Juha Parkkonen käytti puheenvuoron. Hän kertoi osallistujille lyhyesti Puolustusministeriön 21.12.2023 asettamasta, poikihallinnollisesta työryhmästä, jonka tehtävänä on valmistella esitys vapaaehtoisen maanpuolustuksen tavoitteista. Selvityksessä käsitellään Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen roolia paikallisjoukkojen kouluttajana, paikallisjoukkojen koulutus- ja muodostamismallia, kokonais-

turvallisuuden koulutusvastuukysymyksiä sekä Naton vaikutusta vapaaehtoisen maanpuolustukseen.

Palkitsemiset, päätössanat ja vastaanotto

Sininen Reservi ry palkitsi Sini- sen Reservin ansiomitalilla pitkäaikaisesta toiminnasta yhdistyksen hyväksi tehdystä työstä Heikki Pohjanvirran (Turun Rannikkotyökistökilta), Heikki Kanervamäen (Turun Rannikkotyökistökilta), Harri Koposen (Rannikkojääkärikilta) ja Seppo Kailan (Turun Laivastokilta)

Meripuolustuspäivän päätössanoissaan kontra-amiraa-

li Tiilikainen muistutti osallistujia, että meidän oma tehtävämme on puolustaa tätä maata!

Viimeisenä oli Meripuolustuspäivän vastaanotto Heikkilän sotilaskodissa. Väki kokoon- tui hyvän ruuan äärelle tapaa- maan vanhoja tuttuja ja verkos- toitumaan uusien tuttavuuksien kanssa. Keskusteluissa punnit- tiin päivän korkeatasoista antia pohtien myös tulevaa toiminta- vuotta.

Vuoden 2024 Meripuolustus- päivän jäätyä taakse on ilmassa vahva odotus, kuinka mielen- kiintoisia aiheita onkaan esillä vuonna 2025. ■

Palveluksessa maalla ja merellä

Navigointi- ja kommunikointi- laitteet

Konehuone- laitteet

Integroidut palo- ja kaasuilmoitin- järjestelmät

Poistumisopasteet, turva- ja yhdistelmävalot

Säiliömittaus- ja lastausvarret teollisuudelle

Erikoiselektroniikka puolustusvoimille

SIMRAD

ANSCHÜTZ

AUTRONICA
FIRE AND SECURITY

amot

KONGSBERG

OPW Fluid Transfer Group
Europe & UK

SCAN
ANTENNA®

e2S
warning signals

Pfannenberg
F. FCTEEL TECHNOLOGY DIV. FOR INDUSTRIAL

luminell®
Light-Masters

SKIPPER

Honeywell

KANON
LOADING EQUIPMENT

AT-Marine Oy

atmarine.fi

Johanna Pakola

Johanna Pakolan kirjoittama säätiön historiikki julkaistiin 80-vuotisjuhlassa ja se on luettavissa myös säätiön kotisivuilta PDF-muodossa.

Rannikkosisarten säätiö 80 vuotta

Rannikkosisarten säätiö vietti lokakuun lopulla Suomenlinnan Upseerikerholla 80-vuotisjuhliaan. Virallinen juhlapäivä on 20.12.2024, mutta säätiölle koko kulunut vuosi – viime vuoden lopulta alkaen – on ollut lähes yhtä juhlaa.

Juhlinta alkoi sukeltajakurssin ja MSK:n MeriRUK:n perinteisen palkitsemisen ohessa ”pipottamisella”. Kukin kurssin suorittanut sai päähänsä Jack Cousteau-tyyppisen merinovillapipon. Sukeltajakurssi punaisen ja MeriRUK sinisen.

asti, jolloin viimeinen avun tarpeessa ollut, säätiön sääntöjen myötä tukea saanut sisar poistui keskuudestamme. Asunto-osakkeiden hankinta käynnistyi niin ikään heti säätiön alkuvaiheessa ja on jatkunut alkukiivauden jälkeen maltilli-

semmin, mutta harkitun toimivasti. Enimmillään säätiö omisti yksittäisten asunto-osakkeiden ohella likipitäen kaksi kokonaista kerrostaloa, joissa oli vuokra-asuntoja.

Vuonna 1956 säätiö myönsi ensimmäistä kertaa eläkettä.

Juuret sotavuosissa

Säätiön historia juontaa juurensa Rannikkosotilaiden huoltoyhdistyksen sodan aikaisista henkilöistä – niin rintaman sotilaskodeissa työskennelleistä sisarista kuin yhdistyksen hallituksesta – sekä syksyllä 1944 kiireellä lakautetuista maanpuolustusjärjestöistä. Toinen taho havaitsi tarpeen ja toinen taho mahdollisti taloudellisen alkupääoman.

Välittömästi säätiön tultua rekisteröidyksi perustajajäsenet käärivät hihansa ja ryhtyivät kartoittamaan sekä avun tarpeessa olevia sisaria että puheenjohtaja Fanny Ohtolan pettämättömän vainun myötä kartuttamaan varallisuuttaan. Säätiö tuki sisaria aina 1990-luvulle

Säätiö hyväksyttiin säätiörekisteriin 20.12.1944. Asiakirjan allekirjoitti tuolloinen oikeusministeri Urho Kekkonen.

Sukeltajakurssi sai joulukuussa 2023 säätiön juhluvuoden ennakkona punaiset pipot.

PUOLUSTUSVOIMAT/AARO SIMOLA

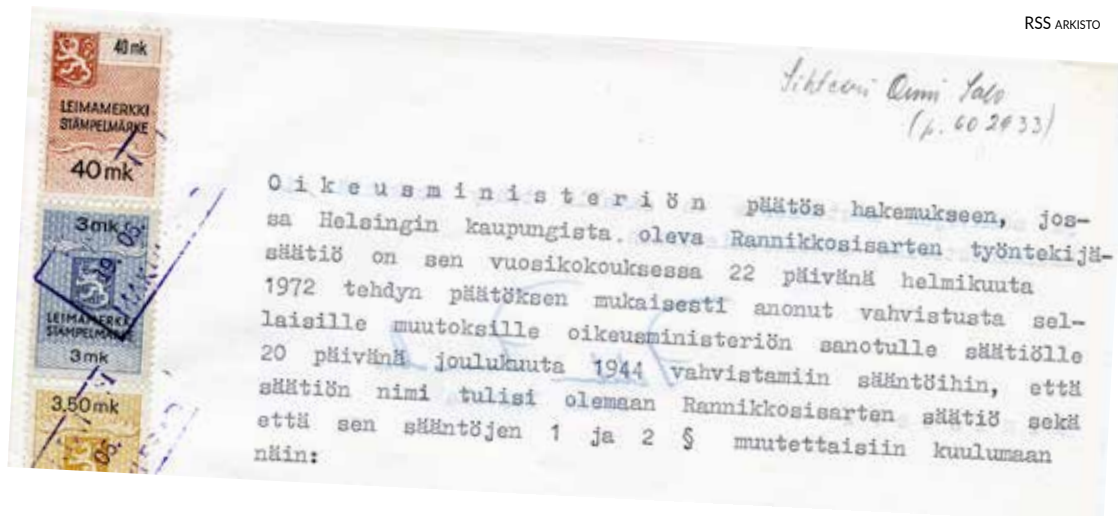
Avun kohteena oli 21 vuotta sotilaskotisisarena toiminut rouva, jonka Eläkesäätiö Tuelta 7 000 markkaa kuukaudessa saamaa summaa ei pidetty riittävänä. Säätiö päätti maksaa rouvalle kuukausittain 3 000 markan lisäeläkkeen, tämä oli myös ensimmäinen pysyväiseläkepäätös. Aiemmat tukipäätökset olivat olleet kertaluonteisia suoritteita. Vähitellen tukianomuksia alkoi tulla ja säätiö ryhtyi enenevässä määrin toteuttamaan sille perustamisaikana annettua tehtävää – eläköityvien ja muutoin taloudellisesti ahtaalla olevien sisarten tukemista.

Vuonna 1960 säätiö sai tietoonsa kolmen entisen työntekijänsä elävän *sairaalloisina ja vailla vakinaista taloudellista turvaa*. Hallitus päätti maksaa kahdelle heistä kuukausiavustusta

7 000 markkaa kuukaudessa ja yhdelle 3 000 markkaa kuukaudessa. Säätiön hallitus päätti samalla selvittää, onko muita entisiä sisaria samassa hankalassa tilanteessa. Samaisena vuonna Rannikkosotilaskotiyhdistys anoi säätiöltä varoja sotilaskotityöntekijäin työ- ja asunto-olosuhteiden parantamiseksi. Säätiö totesi vastauksessaan, että on meidän mielpahaksemme ilmoitettava, ettei säätiöllämme valitettavasti ole mahdollisuutta myöntää varoja pyytämäne tarkoitukseen. Perusteluina todettiin, etteivät säätiön säännöt mahdollistaneet palveluksessa yhä olevien sisarten työ- ja asuinolojen tukemista.

Kurikassa asuva perheetön ja työtön sisar oli esimerkki siitä, keitä varten säätiö alkujaan perustettiin. Sisar oli syntynyt

vuonna 1905 ja hänen toimeentulonsa oli niukkaa. Sisar oli sotien jälkeen hoitanut äitiään kymmenisen vuotta tämän menetettyä liikuntakykyä auto-onnettomuudessa. Tämän jälkeen hän oli hoitanut tätiään, joka oli jo iäkäs ja sairaallinen. Tädin vuoksi hän ei myöskään ole ollut halukas hakemaan töitä muualta, sillä tädillä ei ollut lähi-seuduilla muita sukulaisia. Sisaren omakin terveys oli ailahteleva. Säätiön puheenjohtaja Fanny Ohtola oli säätiön vuosikokouksessa helmikuussa 1960 kuullut sisaren tilanteesta. Sisarelle 31.3.1960 lähetetyssä kirjeessä Fanny Ohtola pyysi sisarelta lisätietoja ja niitä saatuaan säätiö kokoontui 8.4.1960 käsittelemään kolmen sisaren avustustarpeita. Heistä yksi oli tämä kirjenvaihdon osapuoli, jolle Fan-

Vuonna 1972 säätiön aiempi nimi Rannikkosisarten työntekijäsäätiö muutettiin Rannikkosisarten säätiöksi.

ny Ohtola lähetti 30.4. 1960 tiedon myönteisestä päätöksestä. Sisar saisi 1.4.1960 alkaen toistaiseksi 7 000 markkaa (vuoden 2023 arvo 196 euroa) kuukausiavustusta. Lisäksi Fanny Ohtola teki sisarelle ehdotuksen. Hangoissa, joka toki sijaitisi kaukana Kurikasta, toimi tuolloin esikunnan yhteydessä sotilaskoti. Esikunnan vahvuus oli melko pieni ja tämän myötä myynti melko vähäistä, joten kodin hoitaminen tuotti hieman haasteita. Ohtola totesi kirjeessään, että sotilaskotiin on etsitty eläkkeellä olevaa sisarta, joka olisi vailla asuntoa. Työhön kuuluisi merinäköalalla varustettu asunto talossa, jossa olisi keskuslämmitys. Ohtola tiedusteleekin:

Miten olette sidottu sinne ja miten asia teille muuten sopii terveyden ym. puolesta. Saisitte siinä vapaan asunnon ja ruuan talon puolesta kuten meillä tavallisesti on. Siinä pitäisi kyllä koittaa tehdä munkkeja ja leipoa se vähäinen mitä tarvitaan. Voisim-

me tietysti maksaakin vähän jos eläke tuntuisi riittämättömältä. Varsinkin alokkaiden ”läpimenoaikana” voi aina olla parin päivän kiire, jolloin kyllä saamme sieltä paikallistakin apua.

Sisaren saamaan kuukausiavustukseen tällä työllä ei olisi ollut vaikutusta. Sisar vastasi Ohtolalle 15.5.1960 päiväämälään kirjeellä.

Kyllä se paikka asia minua kiinnostaisi kun tunnen sot.koti-työn edelleenkin niin kuin omakseni. Toisaalta arveluttaa ottaa vastaan tuollaista vakituista työtä kun terveyteni on niin epävakainen. Sinne joutuisin ihan outoon ympäristöön, ei olisi ketään tuttuja. Itseluottamukseni on horjunut näinä vaikeina vuosina. Tämä Teidän tarjouksenne antoi sellaista ”selustatukea” joka ikään kuin ryhdistää. Voisi olla hyväksikin jos pystyisi olemaan. Siinähan itseluottamuskin kasvaisi. Mielelläni tekisin puolestani jotakin kun tekin siellä olette minua muistanut.

Haasteelliseksi sisaren päätöksenteosta teki hänen tätinsä tilanne. Tämä oli sisaren mahdollisen Hankoon siirtymisen kultuaan joutunut sairaalaan – asia oli järkyttänyt häntä suuresti. Täti alkoi kuitenkin toipua ja sisar lupasi syksyllä päättää mitä tarjouksen suhteen tekisi. Sisar ei lopulta kuitenkaan siirtynyt Hankoon, sillä hänen oma terveytensä ei sitä sallinut. Kurikasta hän muutti aikanaan Raahen ja säätiö tuki häntä kuukausiavustuksella aina hänen kuolemaansa 1995 asti.

Säätiö on myöntänyt avustuksia monenlaisiin tarpeisiin. Avustusta on myönnetty menehtyneen sisaren hautajaiskuluihin, työkykynsä menettäneelle sisarelle, jouluilon saamiseksi, aivoleikkaukseen joutuneen sisaren perheelle jne. Rouva Cecilia Winter sai säätiöltä kertakorvauksena 30 000 markkaa taloudellisen heikon tilanteensa parantamiseksi. Rouva Winter toimi etenkin sotavuosina hyvin

ahkerasti ja uupumatta sotilaskotien hyväksi. Lisäksi säätiö huomioi sisarten merkittävimmät syntymäpäivät.

Tukea Rannikkosotilaskotiyhdistykselle ja muillekin

Säätiö on tukenut Rannikkosotilaskotiyhdistystä usein rahalahjoituksina sekä yhdistyksen merkkivuosina että ajoittain muulloinkin. Rannikkosotilaskotiyhdistyksen 80-vuotisjuhlavuonna tuettiin juhlien järjestämistä ja satavuotisjuhlavuonna säätiö tuki kutsujen painatusta ja postitusta sekä tilavuokraa ja osittain myös yhdistyksen omaa toimintaa. Yhdistys on saanut vastaanottaa säätiöltä myös lukuisia muita rahalahjoituksia ja tukia. Samoin paikallisosastojen pikkujouluja, joululounaita ja merkkivuosia on tuettu, sotilaskotihenkilökunnille on jaettu joulutervehdyksiä ja tukea ovat saaneet myös sisarten virkistyspäivät, jolloin ohjelmassa on ollut esimerkiksi retkiä, teatterimatkoja ja ruokailuja.

Kaunialan sotavammaisraajan toverikunnalle tehtiin lahjoitus vuonna 1990 Sotainvalidiliiton 50-vuotisjuhan tiimoilta. RS-KY:n tiloissa on järjestetty säätiön kustantamia veteraanikahvituksia ainakin 1990-luvun loppupuolella. Sotilaskotiliiton juhlavuonna säätiö kustansi sukkalankoja Tuntemattoman sotilaan villasukkakampanjaan, jossa sukkat lahjoitettiin alokkaille.

Säätiö on jakanut stipendejä Merivoimien ja Rannikkotykistö-koulun reserviupseerikursseille sekä Santahaminan ja Merisota-

Säätiö palkitsee stipendeillä monia eri tahoja.

Kuvassa säätiön Ulla Varjola palkitsee vuoden 2019

Miekkajuhlassa kurssin priimuksen Teemu-Taneli Korpelan.

OVE ENQVIST

koulun kadettikursseille. Vuonna 1989 ryhdyttiin jakamaan stipendejä Merivoimien ja Rannikkotykistökoulun aliupseerikursseille. Rannikkoupseeriyhdistyksen miekkajuhlassa jaetaan stipendi, samoin stipendejä jaetaan sotatieteen kandidaateille ja maisterikursseiden priimuksille sekä sukeltajakursseille. Vuodesta 2010 alkaen ryhdyttiin myöntämään apuraha Meriso-

takoulun sotatieteen maisterikurssin merisotalinjalla opiskelevalle meriupseereille. Apuraha kohdennetaan pro gradu-työkentelyyn ja tutkimustyön kuluja kattamiseksi. Myös Merisotakoulun henkilökunnan osaamista on tuettu muun muassa kieliointojen tukemisella ja konferenssistipendeillä.

Säätiö on toiminut melko lailla ”hiljaisuudessa” aina vii-

me vuosiin asti, mutta toiminta on ollut paitsi tuloksellista, myös aktiivista. Taloudellisesti

hyvinvoiva säätiö on muokannut sääntöjään kulloistenkin aikakausien ja tarpeiden mukaan

ja porskuttaa muuttuvassa maailmassa vahvana kuin suomalainen nainen konsanaan.

Juhlapuhe Rannikkosisarten säätiön 80-vuotisjuhlassa 24.12.2024

Arvoisa juhlayleisö

Rannikkosisarten säätiö juhlii kuluvana vuonna kahdeksattakymmenettä toimintavuottaan. Voisi sanoa säätiön tulleen vanhemman valtionaisen ikään. Säätiömme kun on naisten hallinnoima. Tosin säätiötä käynnistettäessä joukossa oli myös mies, juristi, varmaan perustellusti.

Millaiset olivat säätiömme alkuvaiheet? Jo jatkosodan aikana Rannikkosotilaiden Huoltoyhdistyksessä, nykyisessä Rannikkosotilaskotiyhdistyksessä, oli kiinnitetty huomiota sotatoimialueilla palvelleiden sotilaskotisisarten huonontuneeseen terveyteen, työttömyyteen siviiliin palattaessa ja menetettyihin koteihin. Epäkohdan korjaamiseksi päätettiin perustaa rahasto, joka tukisi taloudellisesti rannikkosotilaskotityössä olleita naisia. Rahaston nimeksi tuli Rannikkosisarten työntekijäin rahasto.

Viettäessään vuonna marraskuussa 1943 25-vuotisjuhlaansa Rannikkosotilaiden Huoltoyhdistys vastaanotti Saaristomeren Rannikkoprikaatilta rahalahjoituksen, jonka lahjoittaja toivoi käytettävän parhaalla mahdollisella tavalla yhdistyksen työntekijöiden hyväksi. Yhdistys lahjoitti vielä 1944 kohtuullisen summan samaan tarkoitukseen. Niinpä yhdistyksen jäsenet ehdottivat, että lahjoitukset pohjanaan muodostettaisiin oma, itsenäinen rahasto. Rahastosta voitaisiin heti myöntää anomuksesta rahallista tukea tarvitseville. Esityksen allekirjoittivat sotilaskotisisaret Fanny Ohtola, Ohtolan kartanon tytär Virroilta, jonka taloudenhoitotaidot olivat hämmästyttävät. Häntä kutsuttiin joskus todelliseksi ”hoksnokaksi”, koska hänellä oli taito löytää erinomaisia sijoituskohteita. Tulloon tässä yhteydessä mainituksi, että hänen nopean ja oikea-aikaisen toimintansa ansiosta ny-

kyiset Rannikkosotilaskotiyhdistyksen erinomaiset toimitilat ovat Katajanokalla Helsingissä. Fannyn ohella muut allekirjoittajat olivat Elli Salo ja Toini Saarialho. Tehokas trio!

Joulukuussa tämä trio oli valmis allekirjoittamaan säädekirjan, jolla perustettaisiin Rannikkosisarten ja työntekijöiden säätiö. Alkupääomana oli Saaristomeren Rannikkoprikaatin ja yhdistyksen tekemät rahalahjoitukset. Säädekirja hyväksyttiin 20.12.1944 silloisen oikeusministeri Urho Kekkosen allekirjoittamana. Kuva tästä historiallisesta allekirjoituksesta löytyy säätiön historiikista.

Säätiön ensimmäiseen kokoukseen tuli kolme anomusta, jotka kaikki hyväksyttiin. Olikohan säätiön alkaneen toiminnan kannalta hyvä enne, että hallitukseen kuului henkilö nimeltä Aamu Tähtinen.

Säätiö pohti toiminnalleen sekä uusia kohteita että varainhankintatoimia. Varallisuutta kasvattivat varsinkin toiminnan alkuaikoina saadut testamenttilahjoitukset sekä sittemmin taitavasti hoidetut sijoitukset.

Yllättävin kokeilu oli makeisten, virvokkeiden ja tupakan kioskimyynti Linnanmäellä kesäkuukausina 1951. Lisäksi alueelta vuokrattiin Honkapiirtti-ravintola. Tuotto molemmista ylitti odotukset. Sen sijaan olympiavuosi 1952, jolta odotettiin paljon, ei ollutkaan erityisen onnistunut. Linnanmäki-toimintaa ei enää jatkettu. Säätiön toiminta keskittyi jatkossa asuntojen hankintaan ja niiden vuokraukseen sekä sijoitustoimintaan.

Kun viimeinen sääntöjenmukainen avuntarvitsija oli poistunut joukosta, oli aika uudistua, uudistaa säännöt ja katsoa kohti tulevaisuutta ja löytää myös uudet tuen kohteet.

Sirkka Stolt

Rannikkosisarten säätiön hallituksen jäsen

Säätiö tukee monia eri tahoja. Yksi tukea saavista tahoista on Rannikkosotilaskotiyhdistys, jonka Unelman hankkimista säätiö avusti taloudellisesti.

RANNIKKOSOTILASKOTTIYHDISTYS

Tänä päivänä viimeisten sääntömuutosten jälkeen Säätiön tarkoituksena on sen omaisuuden tuotto- ja voittovaroilla:

Avustaa ja tukea niitä rannikkosotilaiden virkistys- ja sivistystoimintaan osallistuneita ja osallistuvia Suomen naisia, jotka ovat joutuneet avun tarpeeseen sekä jakaa stipendejä ja apurahoja heille.

Jaamme myös stipendejä ja apurahoja merivoimien kursseilla opiskeleville kadeteille ja varusmiehille kuin myös jatko-opintoja harjoittaville merivoimien viran- ja toimenhaltijoille.

Palkitsemme myös edistyneitä ja kuntoisuutta osoittaneita merivoimissa palvelevia varusmiehiä.

Ja haluamme edelleen turvata ja edistää sotilaskotien toiminnan jatkuvuutta merivoimien joukko-osastoissa.

Haluaisin tähän lopuksi vielä todeta, että Rannikkosarten säätiötä on aina hoidettu hyvin, kunakin ajan vaatimusten ja hengen mukaisesti.

Tänä päivänä säätiötoiminta on tarkoin valvottua ja säädelyä ja vaatii hallitustyöskentelyssä monenlaista osaamista. Uudistettu säätiölaki velvoittaa, mutta se myös monin tavoin tukee jatkuvuutta.

Kaiken lain velvoittaman hyvän hallinnon toteuttamisen lisäksi meille on rinnan yhtä tärkeää se, että hallituksen jäsenet nyt ja tulevaisuudessa ymmärtävät säätiön perimmäisen tarkoituksen, hengen, sen tehtävät ja tuntevat sidosryhmänsä. ■

Teija Wessman

Rannikkosarten säätiön hallituksen puheenjohtaja

**MAST
SYSTEM**

Santahamina-talo toimi erinomaisena seminaaripaikkana, jonne kaikkien oli helppoa tulla. Osallistujamäärä yllätti positiivisesti, vaikka katsomoon tilaa vielä jäikin.

OVE ENQVIST

Tatu Vartiainen

Kapteeniluutnantti Tatu Vartiainen toimii Rannikkoprikaatin kansliapäällikkönä.

Rannikkotyökistön seminaarisarja sai jatkoa:

Aselajin parhaat vuodet kestivät vain lyhyen aikaa

Rannikkotyökistön perinneyhdistyksen ja Rannikkoupseeriyhdistyksen vuorovedoin järjestämät rannikkotyökistöaselajia käsittelevät seminaarit ovat toivottavasti vakiinnuttaneet asemansa kaikkien aselajien ystäviä vuosikalentereissa. Tarkoituksena on järjestää vuosittain vähintään yksi seminaari, jossa aselajin toimintaa, historiaa ja perinteitä käsitellään vaihtelevista näkökulmista. Tämän syksyn seminaari tuntui kiinnostavan erityisen laajaa yleisöä.

Seminaari aihe herätti mielenkiintoa jo etukäteen

Tämän syksyinen rannikkotyökistöseminaari järjestettiin lo-

kakuun ensimmäisenä lauantaina Santahamina-talossa Helsingissä Rannikkotyökistön perinneyhdistyksen hoitaessa se-

minaarijärjestelyt. Tällä kertaa seminaari haluttiin suunnata erityisesti aselajissa palvelleelle henkilökunnalle ja reserviläi-

sille, joilla olisi omakohtaisia kokemuksia vaikkapa linnakepalveluksesta ja rannikkotyökistön käyttämästä kalustosta. Siten seminaaria suunniteltaessa päädyttiin kokonaisuuteen ”Rannikkotyökistön parhaista vuosista aselajin lakkauttamiseen”.

Jo etukäteen herätti keskustelua joissakin piireissä, onko rannikkotyökistöäselajia lakkautettu. Seminaarin järjestäjien puolesta tyydyn toteamaan, että rannikkotyökistön asema itsenäisenä aselajina lakkausi olemasta nykyisten Merivoimien perustamisen yhteydessä 1.7.1998. Sitä ei kukaan ole kiistävässä, etteikö samoja tehtäviä, jotka kuuluivat itsenäiselle rannikkotyökistöäselajille, olisi hoidettu osana Merivoimia tämän jälkeenkin. Oikea termi ei kuitenkaan ole aselaji, vaan puhutaan mieluummin Merivoimien rannikkojoukoista.

Niin tai näin, seminaari houkutteli paikalle yli satapäisen yleisön, josta olemme erityisen iloisia. Seminaariohjelman korkeasta tasosta vastasivat kuusi oman alansa kärkeäsaajaa, jotka vastasivat laadukkaista alustuksista.

Kun sotaväki muuttaa naapuriin

Seminaarissa oli kaksi osaa: ennen väliainaa kuulumme kolme alustusta, jotka kaikki liittyivät tavalla tai toisella rannikkotyökistön kehittämiseen. Vastaavasti väliajan jälkeisissä alustuksissa käsiteltiin päätöstä aselajin lakkauttamisesta ja sen aiheuttamia toimenpiteitä.

Gyltön linnake edusti kokonaisuudessaan uutta ajattelua luolastoineen. Tykkiasemien rakentaminen oli hyvässä vauhdissa jo vuonna 1966. Linnake sai ensimmäiset alokkaansa kesällä 1967.

JOHANNA PAKOLAN KOKOELMISTA

Rannikkotyökistön perinneyhdistyksen puheenjohtaja, tietokirjailija Johanna Pakola lähti avaamaan latua esitellen seminaariyleisölle vastikään haltuunsa saamaan videomateriaalia 1960-luvun koulutuksesta. Materiaali toimi hyvänä aasinsiltana samoihin aikoihin suunniteltuun ja toteutettuun oloissamme hyvin poikkeukselliseen rakennushankkeeseen, Gyltön linnakkeeseen luolakasarmeineen.

Johanna Pakolan esityksestä selvisi, miten sotaväen asetuminen taloksi saaristoon mulisti siellä vallinneen elämäntavan melko perusteellisesti. Luultavasti Korppoo kuitenkin hyötyi monin tavoin uusista naapureistaan Gyltössä, jossa Merivoimien toiminta jatkuu yhä edelleen.

Kalusto maailman huippuluokkaa

Toisen alustuksen piti sotatieteiden tohtori, komentaja evp Ove Enqvist käsitellen 130 milli-

sen tornikanuunan hankintaan liittyviä yksityiskohtia. Ove Enqvist tunnetaan ahkerana sotahistorioitsijana ja tietokirjailijana, jonka kynästä on lähtenyt kokonainen rannikkotyökistön käytössä olleita tykkejä käsittelevä kirja. Laajan kokemuksensa perusteella Enqvist kertasi 130 TK -hankkeen vaiheita esitellen seminaariyleisölle myös mielenkiintoisia kuvia mm. aseeneen koeammunnoista.

On hyvin varmaa, että 130 TK on viimeinen kiinteä rannikkotykki Suomessa. Seminaariyleisö äityi pohtimaan, miksi tykkiä seminaariohjelmassa kutsuttiin maailman parhaaksi. Lienee syytä kertoa selitys tälle. Kuten tiedämme, kyseistä tykkiä koulutetaan pienessä mittakaavassa myös parhaillaan palveluksessa oleville varusmiehille. Jokainen voi mielissään pohdita, kouluttaisitko sinä heille maailman parasta rannikkotykkiä tai jotain muuta? Minä kou-

OVE ENQVIST

*Kontra-amiraali evp Pertti Malmberg alusti rannikkotykkistö-
aselajin lakkauttamiseen johtaneista vaiheista. Valtioneuvoston
selonteon hyväksyivät poliitikot, mutta kirjoittivat sotilaat.*

luttaisin sitä maailman parasta.

Komentaja evp Petri Pääkkönen palveli nuorempana upseerina tehtävissä, joissa hän oli paljon tekemisissä rannikkotykkistön automaattisen laskentaeli Ranta-järjestelmän kanssa. Pääkkönen kuvaili osuvasti järjestelmän kehittämistä ja käyttökokemuksia.

Kokonaan oma maailmansa oli saada kiinteän rannikkotykkistön lisäksi järjestelmä käyttöön moottoroiduille rannikkotykkistölle. Tässäkin onnistuttiin, joten 1990-luvun puoliväliin tultaessa vanhasta keskiölaskennasta voitiin kokonaisuudessaan luopua ja ottaa käyttöön opera-

tiivisesti valmis Ranta-järjestelmä, joka sisälsi patterikohtaisen laskimen lisäksi tulenjohton ja mittauksen laskimen, tykkipäätteet sekä tykkilaskimet.

Oliko lakkautuspäätös vain poliittinen?

Kontra-amiraali evp Pertti Malmberg kertasi valtioneuvoston 17.3.1997 antaman turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon yksityiskohtia rannikko- ja meripuolustuksen osalta. Siinä määritetyt muutokset tulivat voimaan 1.7.1998. Aselajin piirissä taidetaan vieläkin puhua ”kesähäistä”, kun tarkoitetaan tätä mieliin jäänyttä päivämäärää.

Pertti Malmberg siteerasi suoraan selonteon tekstiä, joka aikoinaan järkytti syvästi rannikkotykkimiehiä ympäri rannikkoa. Selonteko sisälsi rannikkotykkistön liittämisen osaksi Merivoimia ja koko joukko-osastorakenteen mylläämistä. Vaasan rannikkopatteriston kohtalo oli karu, lakkautettiinhan toiminta Vaasassa kokonaisuudessaan 1998 loppuun mennessä. Suomenlahdella ja Saaristomerellä toiminta sentään jatkuin myös linnakkeilla, vaikka johtosuhteissa tapahtuikin muutoksia. Selonteko sisälsi kuitenkin viestin myös siitä, mihin oltaisiin seuraavaksi menossa: ”Kiinteän rannikkotykkistön merkityksen vähentyessä osasta linnakkeita voidaan vähitellen luopua.”

Pertti Malmberg korosti esityksessään, että itse selonteko oli luonnollisesti ainakin virallisesti poliittinen, koska se käsiteltiin Suomen poliittisen päätöksenteon korkeimmalla tasolla. Hän muistutti samalla, että sotilaat olivat itse kirjoittamassa selontekoa ja siten ohjaamassa rajallisten resurssien kohdentamista mainiten muutamia tuttuja nimiä puolustusvoimien ylimmästä johdosta. Mainittuja henkilöitä yhdistää jalkaväki-tausta, mikä näkyi ja tuntui selonteon kokonaisuudessa. Eivät poliitikot rannikkotykkistöä lakkauttaneet, vaan käytännössä omat kollegamme.

Viimeinen muutto ja viimeinen lipunlasku

Merisotakoulun johtajana kesällä aloittanut kommodori Antti

Rainio on alkuperäinen Vaasan rannikkotykkimies, joka joutui todistamaan patteriston lakkauttamisen ja muuton osaksi Uudenmaan prikaatia. Rainio itse siirtyi Vaasasta Merisotakouluun vastualueenaan liikkuvan rannikkotykkistön koulutusreserviupseeriosastolla.

Rainio muisteli muutoksen aikaa tuomalla esiin vaasalaisten vahvan kotiseurakauden. Sen myötä henkilöstöä muutti aselajin perässä vain hyvin vähän ihmisten jäädessä mieluummin kotikonnuilleen. Tällä oli luonnollisesti vaikutusta osaamisen siirtymisessä Uudenmaan prikaatiin, jonka koulutusvastuulle liikkuva rannikkotykkistö siirtyi. Yleisössä istunut, tuolloin Uudenmaan pri-

kaatin komentajana palvellut kommodori Stig-Göran Grönberg muistutti, että vaikka Dragövik ei saanut paljon vahvistuksia Vaasasta, otettiin uusi aselaji prikaatissa innokkaasti vastaan. Tämän huipentumana muistellaan vieläkin patteriston ammuntoja Syndaleniasta, jolloin ensimmäisen kerran ammuttiin pienessä sektorissa luvallisesti asutuksen yli.

Komentaja evp Juha-Antero Puistolanta tehtävänä oli toimia Kotkan rannikkopataljoonan viimeisenä komentajana. Värikkääseen tapaansa hän kertoi tarinan Kirkonmaan linnakkeen viimeisestä lipunlaskusta palauttaen yleisön mieliin tunnelmat, kun leijonalippu viimeisen kerran laskettiin vastaylennettyjen

aliluutnanttien toimesta. Puistola muisteli samalla johtamansa pataljoonan viimeistä vuotta ja ajatuksia, kun päätös pataljoonan lakkauttamisesta kuultiin.

Kohti seuraavaa seminaaria

Rannikkotykkistön perinneyhditys ei tarraa menneisyyteen ja unohda katsoa eteenpäin, vaan meidän tehtävämme on aselajin perinteiden vaaliminen siinä missä Puolustusvoimat puolestaan suunnittelee tulevaisuutta. Siitä saimme maistiaisia myös tässä seminaarissa.

Hyvä seminaari on sellainen, jossa yleisö pääsee mukaan keskusteluun. Tämä vaatii hyvät aiheet ja hyvät alustajat. Ajatuksia seuraavien seminaarien aiheista otetaan mielellään vastaan. ■

Millog | TOIMINTASI TURVAAJA.

HYVÄÄ JOULUA & TURVALLISTA UUTTA VUOTTA!

MILLOG.FI

The graphic features a dark blue background with white snowflakes of various sizes and shapes. Some snowflakes are integrated into circular technical diagrams with concentric lines and small text labels like '001', '002', '003', '004', '005', '006', '007', '008', '009', '010', '011', '012', '013', '014', '015', '016', '017', '018', '019', '020'. The overall aesthetic is clean and modern, combining winter themes with technical precision.

Merisotakoulun leijonapatsas

Moni on varmaan huomannut näyttävän leijonapatsaan Merisotakoulun pääoven edessä, mutta ehkä miettinyt mistä patsas on peräisin. Tämä patsaan historiikki perustuu kapteeni Pentti Myyryläisen (insinöörikenraalimajuri 1974) kirjoitukseen vuodelta 1948 ja muutaman muun henkilön kirjoitukseen.

Keväällä v. 1942 eversti A. E. Lyytisen ollessa Äänisjärven Rannikkoprikaatin komentajana toimeenpantiin prikaatissa kilpailu Äänisen rannikko- ja saaristotaistelussa kaatuneiden sankarivainajien muistopatsaan aikaansaamiseksi. Kilpailun voitti luutnantti, muotoilija ja kuvanveistäjä Tapio Wirkkala. Saman vuoden syyskesällä voittaja komennettiin Puhtosaaren tukikohdan päällikön tehtävistä patsasta tekemään, ja hän sai valita itselleen muutamia apulaisia.

Aluksi Wirkkala teki leijonapatsaansa kipsimallin luonnolliseen kokoon. Kivi valittiin Soksusta, Äänislinnasta 65 km etelään, josta mm. Napoleonin sarkofagin ja Moskovan Punaisen torin kivet ovat peräisin. Kivi on tummanpunaista hiekkakiveä (kutsuttu myös punagraniitiksi), joka koivuudeltaan on lähes kaksinker- taista graniittiin verrattuna.

Apulaisiksi kiven hakkaamiseen oli valittu neljä korpraalia. Kivet haettiin Soksusta proomulla. Niiden siirtäminen oli

Leijonapatsas Merisotakoulun pihassa.

vaikeata, sillä Soksun kivilouhimolta oli kapearaiteisten ratojen kiskot suurimmaksi osaksi purettu ja patsaskivi yksin painoi n. 7 tonnia. Oli meneteltävä siten, että löytyneitä kiskoja jatkettiin jatkuvasti eteenpäin kunnes oltiin laiturilla. Kiveä proomuun nostettaessa vintturi petti, ja koko proomu oli vähällä kaatua. Äänislinnan eteläpuolella sijaitsevassa Uusiselässä, johon proomu tuotiin, oli taas suuria vaikeuksia kiven nostamisessa laiturille.

Hakkuutyö suoritettiin Uusiselässä eräässä vajaassa, jo-

ka kuului silloiselle Äänisjärven Rannikkoprikaatin autokompanialle. Koska kivi oli kovaa ja käytettävissä oli vain Soksusta löydettyjä poria, joiden karkaisutapaa ei tunnettu, saatiin tehdä tavattomasti työtä ennen kuin ne pitivät.

Hankkeen alullepanija eversti Lyytinen kävi usein katsomassa työtä, joka kesti noin kuusi kuukautta talvella 1942–43 ja joka tehtiin kokonaan käsin. Kiveä oli hakattava varovasti, sillä lukuisat lustot aiheuttivat lohkeamisvaaran.

Patsaan paikaksi valittiin Äänislinnan etelälaidassa oleva hallitseva ja aukea mäki, jonka rinteessä Muurmannin rata kulki. Alun perin aiottiin patsas pystyttää kohta valmistuttuaan, mutta armeijakunnan komentaja kenraaliluutnantti Woldemar Hägglund ratkaisi asian siten, että patsas pystytettäisiin vasta rauhan tultua. Tämän johdosta se valmistuttuaan varastoitiin.

Suomalaisten joukkojen vetäytymiseen Itä-Karjalasta ja samanaikaiseen materiaalin eva-

SA-KUVA

Luutnantti Tapio Wirkkala muovailee Äänisen puolustajain sankaripatsasta.

kuoimiseen ei kuljetuskalustoa ollut riittävästi. Jokaisella oli sitä paitsi tärkeämpiäkin tehtäviä kuin kivipatsaan evakuoiminen. Tästä syystä on luettava yksinomaan Äänisjärven Rannikko-prikaatin asetoimiston päällikkönä toimineen kapteeni, dipl.ins. Haartmanin ansioksi, että leijo-

napatsas ja reliefit tulivat Kanta-Suomeen. Kerrottiin hänen pistooli kädessä pakottaneen otamaan jo alas nostetun patsaan takaisin junaan Äänislinnan asemalla aivan viimeisinä päivinä, jolloin sieltä vielä junia lähti.

Muiden tavaroiden mukana patsas siten tuli Pansioon, josta

eversti Viljo Valtanen MeriSK:n johtajana sai sen siirretyksi Suomenlinnaan vuonna 1945. Patsas sijoitettiin koulun ala-aulaan tarkoitusta varten tehdyn puualustan päälle. Vuonna 1947 suunnitelti majuri Toivo Knuuttilla nykyisen harmaasta kivistä muuratun alustan koulun edustalle. ■

RAUMA MARINE
CONSTRUCTIONS

Meri. Siksi.

Meillä kaikilla on visio turvallisesta tulevaisuudesta, jossa lapsenlapsemme voivat uida puhtaissa vesissä ja hengittää raikasta pohjoista meri-ilmaa. Tämä on totta erityisesti Raumalla, jossa meri on niin lähellä sydäntämme. Siksi visiomme inspiroi meitä rakentamaan laivoja, joista jokainen on tekniikan ja kestävän kehityksen mestariteos.

Rannikkoupseeriyhdistys tiedottaa

Tervehdys hyvät jäsenet ja RP-lehden lukijat

Syksy on kalenterin mukaan päättynyt ja talvi on alkanut.

Yhdistyksen toiminta jatkuu perinteiseen tapaan. Kuukausilounaat jatkuvat joka kuukauden ensimmäisenä torstaina. Voit mennä Ravintola Kiltakellariin nauttimaan omakustanteisen lounaan, tapaamaan tuttuja ja kuulemaan jonkun ajankohtaisen lyhyen esitelmän. Jäsenkirjeistä voitte lukea, kuka on esitelmöimässä.

Yhdistyksen nettisivuilta, <https://ruy.fi>, löytyy mm. RUY kauppa, josta voit tilata yhdis-

Upea merimaisema.

Upseerikerhon loistoa.

tyksen tuotteita. RUY-lippiksen voi tilata toistaisesti vain minun kauttani. Lippis maksaa 15 euroa ja postituskustannukset ovat 9 euroa. Lippis toimitetaan postilaatikkoosi.

Viime lehdessä, sivulla 65, oli teille lukijoille pieni tehtävä. Muutama vastasikin minulle. Waxholmin rt-museon kartassa Riilahti oli merkitty väärään paikkaan. Riilahti sijaitsee Hankoniemen länsipuolella ei itäpuolella.

Yhdistyksen ensi vuoden jäsenmatka suuntautunee Viron puolella.

Ohessa pari kuvallista muistoa vuoden 2019 Espanjan matkalta.

Koittakaa pärjätä vuoden pimeimmät päivät. Kohtahan taas päivät pitenevät. ■

yhdistyksen sihteeri ja taloudenhoitaja

Jarmo Valtimo

jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi
puh. 0405647695

Meritaitokilpailusta Meritaitota

MIKA KUUTTI

Hypotermiarastilla käsiteltiin oireita ja välttämisen keinoja.

Vuonna 2024 Sinisen Reservin Meritaitotapahtuma jatkaa 70-vuotista reserviupseerien ja aliupseerien aloittamaa merikilpailuperinnettä sekä Reserviläisurheiluliiton ja Sininen Reservi ry:n jatkamaa meritaitokilpailun perinnettä.

Kilpailusta tapahtumaksi

Koska toiminnan on elettävä ajan hengessä, päätti Sini-

nen Reservi ry:n hallitus vuonna 2023 aloittaa meritaitokilpailun kehittämisen uuteen muotoon. Tavoitteena oli suunnata tapahtuma jäsenyhdistyksen jäsenille perheineen ja jättää varsinaisen kilpaileminen taka-alalle. Aloitettu suunnittelutyö johti työnimeen meritaitotapahtuma. Hallituksen päätöksellä työryhmän muodostivat yhdistyksen varapuheenjohtaja Mikael Kas-

kelo ja hallituksen jäsenet Teija Wessman, Mikko Leppänen, Juha Särkkä ja Mika Kuutti toimien työryhmän puheenjohtajana. Työskentelyssä muodostettiin lista mahdollisista rastiaiheista, joita syntyi yli 40 erilaista.

Tapahtuma toteutettiin MP-K:n Meripuolustuspiirin kurssina 26.9.2024 Rannikkoprikaatissa Upinniemessä. Oli mukavaa havaita, että uusimuotoinen ta-

pahtumaksi

MIKA KUUTTI

pahtuma sai osakseen kiinnostusta 35 osallistujan ja 13 kouluttajan joukolta. Innostavaa oli, että osallistujista 12 oli lapsia, jotka vanhempiensa kanssa osallistuivat rasteille.

Tapahtuma

Lopulliselle listalle toteutettavista rasteista päätyi 10 ryhmän mielestä toteuttamiskelpoisinta aihetta. Nämä olivat pelastautumispukuun tutustuminen, kohteiden välisen etäisyyden mittaaminen merikartalta, solmut, Sotilaskoti kenttäkeitin TEUVA, kasteliinan heitto, hypotermia, tunnista alukset silhuettikuvista, hätätilanteet ja hätämerkit, välimatkan arviointi kohteeseen ja munikin sokeroiminen & tietokilpailu.

Tilaisuus avattiin ja päätettiin Merikappelin tiloissa ja maistuva lounas nautittiin varuskuntaravintola Ankkurissa.

Osallistujien palaute

Kurssista tehdyn palautekyselyn arvosana 4,78/ 5,0 kertoo tapahtuman onnistumisesta. Vapaan palautteen maininnat ”Huikea jengi ja ilmapiiiri! Todella selkeää ja kivaa”, ”Positiivinen opettava asenne kouluttajilla” ja ”Tapahtumassa oli mukava ja ystävällinen tunnelma, rasteilla huomioitiin lapset hyvin.”.

Kolme sukupolvea karttatehtävän ääressä.

Palaute kannustaa kehittämään tätä koko perheen tapahtumaa myös tulevaisuuteen. Pysykäähän kuulolla vuoden 2025 tapahtumasta. Toivotamme kaikki aiheesta kiinnostuneet mukaan niin osallistujina kuin toimihenkilöinäkin.

Lisätietoja sähköpostitse: meritaito@sininenreservi.fi.

Historiaa

Merikilpailujen perinteen aloitti ensimmäinen kilpailu vuonna 1953. Tätä edelsi vuonna 1952 Lappohjassa toteutettu kokeilukilpailu. Aluksi kilpailutoiminnasta vastasi Reserviupseeri- ja Reserviläisliittojen paikalliset jäsenyhdistykset. Reserviläisurheiluliiton toimintana merikilpailut olivat 1970-luvulta al-

kaen, päättyen tauolle vuoden 2009 kilpailun jälkeen.

Vuoden 2009 jälkeen kiinnostus toimintaa kohtaan oli kuitenkin olemassa. Aiheesta kiinnostuneet Sininen Reservi ry:n jäsenyhdistykset aloittivat suunnittelun merikilpailujen palauttamisesta uudistettuun muotoon. Meritaitokilpailujen 60-vuotisen perinteen kunniaksi uudistettu kilpailu pidettiin vuonna 2013 Merisotakoulun tiloissa ja Helsingin merialueella. Reserviläisurheiluliiton vastuulla ollut merikilpailu siirtyi vuodesta 2015 alkaen Sininen Reservi ry:n vastuulle. Kilpailut toteutettiin vuosina 2015, 2017, 2018 ja 2020. ■

Mika Kuutti

Varusmiesten hyväksi!

Sotilaskodissa on mukava tavata kavereita hyvän "safkan" äärellä.

Sotilaskotitoiminta on merkityksellinen harrastus, jossa meitä sotilaskotisaria- ja veljiä palkitsee vahva yhteisöl-

lisyden tunne ja varusmiesten kiitollinen hymy. Yhdessä luomme hetkiä, jotka varusmiehet muistavat. Näitä kiitoksen sa-

noja kuulemme niin palveluksensa aloittaneilta kuin reserviläisiltäkin.

Rannikkosotilaskotiyhdis-

PUOLUSTUSVOIMAT

RANNIKKOSOTILASKOTIYHDISTYS

Russarön leirisotilaskodinpalvelut on odotettu ja toivottu varusmiesten keskuudessa.

sekä aktiivista vapaaehtoistointaa sotilaskodeissa ja eri tilaisuuksissa. Sotilaskotiauto Unelma on haluttu ja tuttu näky niin maastossa kuin yhteistyökumppaneidemme tapahtu-

missa. Olemme vieneet sotilaskotipalvelut myös leirisotilaskoteihimme Russaröhön ja Gyltöseen. Toimintaa meillä on edelleen Raumalta Kotkaan seitsemän paikallisosaston ja kolmen

tyksen 106. toimintavuoteen on kuulunut paljon suuria yleisötapahtumia, jäsenten ja henkilökunnan koulutustapahtumia

SILVA Shipping
BY SILVA SHIPPING AB

Rannikkosotilaskotiyhdistys

RANNIKKOSOTILASKOTIYHDISTYS

Sotilaskotiauto Unelma maastokeikalla.

sotilaskodin voimin. Vanhin paikallisosastomme Hangossa täytti 100 vuotta lokakuussa. Muuttuneessa toimintaympäristössä on aina löytynyt keinot tukea varusmiesten hyvinvointia ja edistää myönteistä maanpuolustushenkeä.

”Sotku on mahtava paikka tulla aina päivän päätteeksi. Pystyn keskustelemaan vanhojen tupalaisten kanssa safkojen kera ja vaan nauttia elämästä ilman aikamääreitä. Teette tärkeää työtä!”

Jokavuotisen asiakaskyselymme perusteella saamme varusmiehiltä palautetta sotilaskodeistamme ja valikoimistam-

PUOLUSTUSVOIMAT

Sotilaskotisarten järjestämien teemailtojen suosikkipeli on Bingo.

Upinniemen sotilaskoti oli täynnä iloisia kotiutuvia varusmiehiä.

me sekä kehitysideoita, jotka huomioidaan toiminnassamme. Edulliset ja monipuoliset kahvilapalvelut ovat tärkeitä, mutta erityisesti ystävällinen asiakaspalvelu henkilökunnaltamme ja jäseniltämme.

Sotilaskotipalvelujen tuottamisen ja kehittämisen lisäksi yhdistyksemme lahjoittaa kymmeniä tuhansia euroja varusmiesten hyvinvoinnin tuke-

miseen. Tähän kuuluu paljon eri toimintoja ja tässä muutama esimerkki: kestokassien antaminen tuhansille alokkaille, varusmiesten toivomien liikuntavälineiden hankinta, kotiutusjuhlien tukeminen, teemailtojen järjestäminen sotilaskodeissa, stipendien jakaminen, toivottujen pelien ja lehtien hankkiminen, alokkaan virsikirjojen sekä ripiristien lahjoittaminen. Tänä

vuonna yhdistyksemme ei juhlinut vuosipäiväänsä 3.11 vaan tarjosimme kaikille varusmiehille ja muille asiakkaille pullakahvit Upinniemen, Pansion ja Merisotakoulun sotilaskodeissa.

Kiitämme kaikkia kumppaneitamme hyvästä yhteistyöstä kuluneen vuoden aikana. Toivotamme hyvää joulua sekä menestyksestä alkavaa vuotta 2025!

Rt-kerho Johtorengas

Keitä olemme:

Rt-kerho Johtorengas ry on Suomen vanhin reserviupseerien aselajikerho. Se on perustettu jo vuonna 1937. Kerhon perinteet juontavat rannikkotykistötoimintaan, joka 2020-luvulla elää uutta renessanssiaan, sillä aselajia koulutetaan pienen tauon jälkeen jälleen rannikkojoukoissa. Tänä päivänä jäsenistömme koostuu meri- ja maavoimien eri aselajien reserviupseereista koulutustaustaan katsomatta, mutta toiminnan fokus on yhä vahvasti rannikoalueilla. Yhdistyksemme jäsenistöön kuuluu erilaisissa tehtävissä ja

yksiköissä aktiivisesti harjoittelevia reserviupseereita, joista

suurin osa on sijoitettu rannikoneri joukkoyksiköihin.

Mitä teemme:

Yhdistyksemme toiminnan kolme kulmakiveä ovat jäsenistön kertausharjoitustoiminnan tukeminen, aktiivinen ampumarjoittelu ja reserviupseeriperinteiden sekä verkostojen ylläpitäminen.

Järjestämme monenlaista ampumatoimintaa mukaan lukien Helsingissä järjestettävät säännölliset ampumavuorot sisäradalla, yhdistyksen sisäiset sekä muiden yhdistysten kanssa yhteistyössä koordinoitavat ampumakilpailut. Ampumaleiriviikonloput ovat viime vuosina alkaneet keskittyä enenevässä määrin SRA:han eli sovellet-

tuun reserviläisammuntaan. Yhdistyksellä on monenlaista kalustoa, eikä harrastuksen aloittaminen edellytä aikaisempaa kokemusta tai omia aselupia.

Jäsenistömme keskittyy operatiivisen ja taktisen tason tehtävien kertaamiseen ja voitteen auttaa kertausharjoitustoinnasta kiinnostuneita reserviupseereita hakeutumaan miehenkiintoihin tehtäviin.

Yhdistys ylläpitää rannikkotykistöperinteitä järjestämällä esimerkiksi vierailuita sotahistoriallisiin kohteisiin sekä juhla-

tilaisuuksia muun muassa Suomenlinnan upseerikerholla. Lisäksi yhdistyksellä on läheiset välit rannikkoupseereista koostuvan RUY:n kanssa.

Miksi jäseneksemme kannattaa liittyä:

Olemme tänä päivänä ainut erityisesti rannikkoalueen toimintaan keskittyvä reserviupseerikerho. Tarjoamme mahdollisuuden kehittyä ampumaurheilussa vasta-alkajasta aktiiviseksi harrastajaksi ja kilpailijaksi. Joukossamme on henkilöitä,

jotka pystyvät opastamaan sekä ampumatekniikassa että erilaisissa aselupahakemuksiin liittyvissä haasteissa. Pystymme ohjaamaan sekä kertausharjoitustoimintaan osallistumista pohdittavia että reserviläispolullaan jo pidemmällä olevia henkilöitä oikeaan suuntaan kokemuksemme ja kontaktiemme avulla. Kerhostamme löytyy jäseniä aina aliluutnantista komentajakapteeniin ja jäsenistön ikähaitari on laaja. ■

Laivaston Sukeltajakilta

Reservin taistelusukeltajat.

Laivaston Sukeltajakilta on kaikkia merellisen erikoisjoukkokoulutuksen saaneita yhdistävä suomalainen vapaaehtoinen maanpuolustusjärjestö. Kilta vaalii merellisten erikoisjoukkojen perinteitä ja yhdistää ja verkostoi eri aikakausina merivoimien sukeltajakoulutuksen saaneita varusmiehiä ja kantaenkilökuntaa.

Killan toiminnassa on tällä hetkellä käynnissä aktiivinen koulutustoiminnan uudistaminen. Olemme kouluttaneet uu-

Kouluttajakoulutuksen rasti – Pelastusharjoitus rannassa.

sia kouluttajia mukaan tuomaan systemaattisuutta kursseille ja lähiaikoina koulutamme heitä vielä lisää. Vuosittain järjestettävien kurssien sisältöön on tuotu mukaan paljon uutta. Pelastusharjoitus on tullut osaksi jokaista harjoitusviikonloppua lisäämään turvallisuutta, ja syksyllä järjestimme puhtaasti taisteluskeltajapainotteisen kurssin. Vuoden aikana olemme hankkineet myös tietoa ja kokemusta Maanpuolustuskoulu ry:n (MPK) moottoriveneen kuljettajan koulutuksesta. Olemme myös yhdistäneet voimamme muiden erikoisjoukkokiltojen kanssa. Tämän kautta pääsemme tuomaan esim. SERE- ja CQB-koulutusta mukaan toimintaamme. Olemme myös jatkossa uudistamassa kalustoamme, johon tulemme tarvitsemaa tukea ja rahoitusta myös killan jäsenistön ulkopuolelta.

Kevään kouluttajakurssi

Uutuutena kevään kurssin yhteydessä järjestettiin ensimmäinen sukeltajille kohdennettu MPK:n kouluttajakurssi. Kurssilla oli mukana 5 kurssilaista ja kaksi Killan omaa kouluttajien kouluttajaa. Kurssi käynnistyi torstaina Upinniemen varusvarastolla jatkuen teoriaosiolla Hangoskurssilaisten odottaessa saa-

Kouluttajakoulutuksen rasti – Kouluttajakoulutuksen oheisharjoittelua.

rikuljetusta. Russaröön saavuttaessa alettiin suunnitella perjantain pelastusharjoituksen sisältöä ja järjestelyjä. Perjantaina päällimmäisenä oli pelastus-

harjoituksen järjestäminen sotilassukeltajakurssin osallistujille kouluttajakurssin ”koulutusnäyttönä”. Illalla harjoituksen jälkeen viriteltiin vielä taisteluva-

Laivaston Sukeltajakilta

Suunnistus.

rustus kuntoon aseineen. Lauantai-aamu käynnistyi turvallisen aseenkäsittelyn koulutusosueella ja ase käsittelyn kouluttamisen harjoitteluna.

Tämän lajissaan ensimmäisen kurssin järjestelyvastuut sekä osallistuminen hoidettiin tällä kertaa vahvasti hallituspaionotteisesti. Kokemukset osallistujilta olivat erittäin positiiv-

iset ja oman aselajin toimintaan pohjautuva kurssisisältö koettiin erittäin kiinnostavaksi ja hyödylliseksi. Pelastusharjoituksen vetäminen suoraan kurssilaisille kiinteänä osana viikonlopun sotilassukeltajakurssia oli hyvä valinta lisäten samalla kokonaistoiminnan ”panos – tuotos -suhdetta”. Viiden uuden kouluttajan lisäksi saimme myös

kaksi uutta virallista MPK:n kurssinjohtajaa.

Syksyn harjoitus

Syksyn harjoituksessa puhalsivat uudet tuulet ja harjoitus vedettiin tällä kertaa painottuen taistelusukeltajien koulutusaiheisiin. Kurssin alussa kuittasimme normaalivarustuksen lisäksi myös ”red-gunit” ja suun-

Rannan varmistaminen.

nistuslevyt. Harjoitukset alkoivat kuntotalolla pelastusharjoituksella, joka järjestettiin kolmena rastina. Uima-altailla harjoiteltiin sukeltamisen ongelmatilanteita ja niistä selviytymistä sekä tajuttoman sukeltajaparin nostamista ja kuljettamista pelastusharjoituksena. Läheisellä

rantalaiturilla harjoiteltiin tajuttoman sukeltajan nostoa kumiveneeseen.

Lauantai alkoi eteläkärjessä pareittain tehtävällä suunnistusharjoituksella. Tässä tehtävänä oli suunnistaa kahdeksalle pojulle ja löytää pojuköysiin kiinnitetyt kirjaimet sekä muo-

dostaa näistä sana. Iltapäivällä pääsimme hyödyntämään kertaamiamme suunnistustaitoja. Tehtävänä oli sukeltajaparina navigoida poijujen kautta määrättyyn rantaan. Rantautumisen jälkeen tehtävä jatkui maastossa tiedustellen ja yhteyshenkilöä etsien. Lopuksi vuorossa oli kevyt siirtyminen takaisin tukikohtaan.

Ilta jatkui rennoissa merkeissä Kajanuksen saunalla, kuitenkin mahdollistaen aikaisen startin sunnuntaina.

Sunnuntaina vuorossa oli harjoituksen soveltava vaihe, jossa kurssi jaettiin kahteen ryhmään. Ryhmien tehtävä oli suunnistaa määrättyyn rantaan ja tehtävä jatkui maastoetsinnällä. Tästä jatkettiin kohdehenkilöiden kiinniotolla ja kuljetuksella noutopisteelle. ■

Soveltava harjoitus.

Perinneyhdistyksen kuulumisia

RIKU LEHTINEN

Valklan kivi: ”Tähän asti vaan ei edemmäksi”.

Kun tämä lehti ilmestyy, ollaan lähellä joulua ja on aika rauhoittua joulun viettoon. Joulupukkia odotellessa voi hyvin vielä muistella syksyn toimintaa. Normaalien rutiiniasioiden lisäksi retkeiltiin Virossa, muisteltiin rannikkotykistön historiaa ja osallistuttiin vielä ”Suomen rannikkotykistö sodissa 1939-1945” -näyttelyn purkuun. Hallitus kartoitti myös alustavasti vuoden 2025 toimintaa. Päätökset tehdään sitten vuosikokouksessa, joka perinteiden mukaisesti järjestettävien maaliskuun alkupuolella.

Perinteinen kesäretki

Tämän vuoden pääretki järjestettiin 30.8.-1.9. ja se suuntautui taas Viron puolelle ja tällä kertaa suuntana oli Itä-Viro. Matkassa oli mukana 32 innokasta retkeläistä. Liikkeelle lähdettiin O.Eteläpää OY:n bussilla anivarhain ja niinpä Tallinkin MyStarin aamiaistarjoilut maittoivat hyvin laivamatkalla Tallinnaan. Tallinnasta lähdettiin sitten kohti Narvaa ja menomatkan teemana oli Viron vapaussota ja Suomi. Pääoppaana oli kunniajäsenemme Jukka Vaaja. Ennen Narvaa ensimmäinen pysähdys oli

RIKU LEHTINEN

Aukusti Tuomisen hautakivi.

Valklassa ns. Valkan kivellä, jossa virolaiset pysäyttivät venäläisten etenemisen kohti Tallinnaan 3.1.1919. Valklasta jatkettiin Kuusalun hautausmaalle, jossa laskettiin kukkatervehdys Viron vapaussodan ensimmäisen suomalaisuhrin Aukusti Tuomisen haudalle. Seuraava kohde oli sitten Muuksin linnamäki, jossa on Pohjantähti-muistomerkki. Muistomerkki on paljastettu v. 1994 Ekströmin pataljoonan, Viron ”Suomi Poikien” ja Erna-ryhmän muistoksi.

Tiedonjano oli nyt tyydytetty ja seuraavaksi olikin vuorossa

Narva, opas Ivika Maidre oikealla.

ruumiinravintoa Kaukaasia Saslik – ravintolassa; lihaseljanka oli kuumaa ja sitä oli riittävästi. Täydellä vatsalla oli hyvä matkustaa lopputaival Narvaan, jossa majoittuminen oli Narva-hotellissa. Päivällisen jälkeen oli vielä pieni kierros Narva-joen rannassa ja sitten pitkän päivän jälkeen siirryttiin hyvin ansaitulle levolle kukin oman aikataulun

mukaisesti.

Lauantaina ohjelmassa oli tutustuminen Narvaan, Narva-Joensuuhun, Sinimäen museoon ja Sinimäen taisteluihin, Sillamäkeen, törmärannikkoon sekä Valasten putouksiin. Tietoa Viron historiasta tuli siihen tahtiin, että välillä piti pitää lounas- ja tankkaustauko Toilan kylpylässä. Vauhdikkaana oppaa-

na toimi koko päivän Sinimäen museon johtaja Ivika Maidre. Ivika jätettiin Jöhviin ja sitten jatkettiin yhden pysähdyksen (retkimaljat) taktiikalla Rakvereen, jossa majoittuminen ja päivällinen olivat hotelli Wesenberghissä. Päivällisen jälkeen oli ohjelmassa ”Rakvere by night” oma-toimisesti.

Sunnuntaina kävimme vielä

Kotkan Rannikkoalueen Perinneyhdistys

ISMO SKRIKO

Ruudin valmistusta Rakveren linnassa.

ISMO SKRIKO

Viron vapaussodan muistomerkillä, mutta sitten tehtiin aika-lyhytpäys taaksepäin ja tutustuttiin Rakveren linnoitukseen ja sen muinaiseen elämään erinomaisen oppaan johdolla. Linnoituksella on takanaan pitkä, vaiherikas ja osin verinen historia. Se on kuulunut niin Tanskan kuninkaille, Liiviläisen ritarikunnan ritarimunkeille kuin Ruotsin ja Puolan valtioille. Linnoitus on todistanut useita taisteluja ja ollut mm. Pietari Suuren

Sinimäen muistomerkki.

ja livana Julman hallinnon alla. Museovierailun päätyttyä otimme suunnaksi Tallinnan. Tallinnassa oli vielä hetki aikaa käydä katsomassa ”Kommunismien uhrien muistomerkkiä” ja toki myös perinteinen kauppakäynti hoidettiin ennen kuin siirryttiin laivaan. MegaStarin buffet oli runsas ja niillä eväillä kotimatka sujuikin juohevasti. Saadun palautteen perusteella matka oli onnistunut.

TIINA AHTOSALO

RT-näyttelyä purkamassa.

Syksyn seminaari Santahaminassa

Lauantaina 5.10. lähti 18 hengen joukko kaakonkulman rannikopuolustuksen ystäviä kohti Santahaminaa ja Rannikkotyökistön Perinneyhdistyksen järjestämää seminaaria. Tarjolla olikin mielenkiintoisia esitelmää rannikkotyökistön parhaista vuosista aina aselajin lakkauttamiseen. Esitelmät herättivät monenlaisia muistoja, niin iloisia kuin ikäviäkin. Varsinaisen seminaari aiheen lisäksi esille tuli myös rannikopuolustuksen ajankohtaisia kehityshankkeita. Kuulosti hyvältä, että nyt ol-

ISMO SKRIKO

Seminaarin paluumatkalla ruokailu Porvoossa.

laan hankkimassa uusia suorituskypyjä ennen kuin vanhoista kokonaan luovutaan. Aina näin

TIINA AHTOSALO

"Rakveren linnan vartiomies".

ei ole tehty vaan usein ollaan ensin "pistetty pakettiin" ja vasta sitten mietitty mitä voisi tulla tilalle. Kiitos vielä järjestäjille mukavasta tapahtumasta, oli mukava tavata vanhoja tuttuja eri puolilta rannikkoa. Odotamme innolla ensi vuoden seminaaria/ seminaareja.

Perinneyhdistyksen hallituksen ja omasta puolestani haluan kiittää jäsenistöä, yhteistyökumppaneita sekä lehden lukijoita ja toivottaa rauhallista ja turvallista loppuvuotta sekä hyvää tulevaa vuotta. ■

Aapo Tokkola
Puheenjohtaja

Kotkan Rannikkoalueen Perinneyhdistys

RIKU LEHTINEN

Virallisia hommia.

Yhdistys on perustettu vuonna 1999. Yhdistyksen tarkoituksena on jäsenistönsä yhteenkuuluvuuden ja yhteishengen ylläpitäminen, rannikkotykistöpärinteen ja perinne-esineistön vaaliminen sekä maanpuolustushengen edistäminen etenkin Kymenlaaksossa. Yhdistyksen perinnepäivä on vanha kaakonkulman rannikkotykistöjoukkojen vuosipäivä heinäkuun 9:s.

Yhdistyksen päätoimintamuotoja ovat olleet alusta asti erilaisten tapahtumien järjestäminen. Varsinaisten kokousten lisäksi on järjestetty retkiä, esitelmätilaisuuksia tms.

Alkuvuosina monet retket suuntautuivat pääosin Venäjän

puolelle, jossa tutustuimme rannikkotykistön taistelupaikkojen lisäksi myös muihin sotahistoriallisiin kohteisiin. Yksi vaikuttavimmista matkoista oli retki Teikarsaaren, ja onpa yhdis-

ISMO SKRIKO

KOTRAPERY:n lippu.

tyksen epävirallinen uintikerho testannut niin Kuujärven, Laatokan, Syvärin kuin Vilajoen ”uimastadionit”. Kotimaatakaan ei ole unohdettu vaan retkiä on tehty aina Hangosta Raatteen-

ISMO SKRIKO

Huomio – iskee.

TIINA AHTOSALO

tielle ja Virolahdelta Turkuun. Jääkäreiden jäljillä on seikkailtu Latviassa ja myös monet Viiron kohteet ovat tulleet tutuiksi mm. Naissaari, Hiidenmaa ja viimeisimpänä Narva ja Rakvere.

Toiminnassa ei unohdeta kaakunkulman, Viipurinlahden, Somerin ja Suursaaren kunnakkaita taisteluita, mutta myös ajassa eletään. Niinpä tilaisuuksien yksi pääteema on jäsenistön tapaaminen myös vapaamuotoisemmissa merkeissä; virallinen osuus hoidetaan mallikkaasti ja sitten ”kevennetään” sopivasti.

Yksi ulospäin näkyvämpiä toimintamuotoja on ollut rannikkotyöstön entisten toimipaikkojen muistolaattaprojekti. Perinneyhdistys on hoitanut kaakonkulman osalta tätä Rannikkotyöstön Perinneyhdistys ry:n johtamaa hanketta. Alueellemme on kiinnitetty perinneyhdistyksen toimesta 13 laattaa, joista ensimmäinen v. 2007 Kymminlinna ja toistaiseksi viimeisin v. 2024 Kotkan Virastotalolle. Em. talossa toimi Kotkan Rannikopatteriston (1995-1998) ja Kotkan Rannikkoalueen (1998-2005) esikunta.

Yhdistyksen jäseniksi voivat liittyä kaikki henkilöt, jotka hyväksyvät yhdistyksen tarkoituksen ja säännöt. Jäsenyys ei siis edellytä palvelua Kotkan alueen

Retkillä rentoudutaan.

rannikkojoukoissa. Henkilöjäseniä on tällä hetkellä 175 ja tämän lisäksi kaksi yhteisöjäsentä, Kotkan kaupunki ja Pyhtään kunta.

Tiedotamme omasta toiminnastamme jäsenistöä pääsään-

töisesti sähköpostilla ja yhdistyksellä on myös oma Facebook-sivusto, jota päivitetään säännöllisen epäsäännöllisesti. Ota rohkeasti yhteyttä ja kysele lisätietoja, jos pienikin kiinnostus yhdistyksen toimintaan heräsi. ■

Terveisin

Aapo Tokkola
Puheenjohtaja

KOTRAPERY:n vaakuna.

Yhteystiedot:

kotra.pery@gmail.com

aapo.tokkola
@gmail.com

puh 0451690988

Mannerheim-ristin ritarin muisto

SEPPÖ KAILA

Kunniavartio.

muun muassa, että Kivilinna oli suorittanut kaikki sotatoimensa aivan uudella ja uudentyyppisellä aluksella, jonka ohjailuominaisuuksia ei kukaan tuntenut tarkasti. Aiemmin mainittujen operaatioiden lisäksi hän oli upottanut useita neuvostoliittolaisia sukellusveneitä” (Wiki).

Muistolaatta toteutettiin Rannikkolaivaston, Turun Laivastokilta ry:n ja Laivaston Veteraanit ry:n yhteistyönä ja Turun Laivastokillan operatiivisena toteutuksena.

Laatan paljastustilaisuudessa Turun Laivastokillan pj Jarmo Holm toivotti kutsuvieraat ja paikalle saapuneet tervetulleiksi

Mannerheim-ristin ritari Osmo Kivilinnan muistolaatan juhlallinen paljastustilaisuus järjestettiin Pansion Kivilinnankadun varrella 3.10. Laatta kertoo kadun nimen alkuperästä ja kunnioittaa 23. 8. 1943 torpedohyökkäyksen seurauksena kaatuneen miinalaiva Riilahden päällikköä. Kivilinna toimi Riilahden päällikkönä koko aluksen olemassaolon ajan.

”Ylipäällikkö Mannerheim nimitti 8. maaliskuuta 1943 aluksen päällikön kapteeniluutnantti Osmo Kivilinnan Mannerheim-ristin ritariksi. Perusteissa mainitaan

SEPPÖ KAILA

Laivaston soittokunnasta Tommi Niinisalo, komentaja Harri Mykkänen Rannikkolaivaston esikunnasta, TLK:sihteeri Jouni Aho ja puheenjohtaja Jarmo Holm.

laatan paljastus!

SEPPÖ KAILA

tilaisuuteen ja paljasti kallioleikkaukseen kiinnitetyn laatan. Laivaston soittokunnan trumpettisti Tommi Niinisalo puhalsi hymnin ja fanfaarin, jonka jälkeen killan sihteeri Jouni Aho kertoi Osmo Kivilinnan ja Miinalai-va Riilahden vaiheista. Rannikkolaivaston tervehdyksen lausui komentaja Harri Mykkänen Rannikkolaivaston esikunnasta.

Lopuksi kilta tarjosi kutsuvieraille ja paljastuksen toimijoille Rannikkosotilaskodin toteuttaman kunnan munkkikahvitarjoilun Rannikkolaivaston portin luona.

Muistakaa Sinisen Reservin toteuttamat ampuhakilpailut!

Paljastustilaisuuden kutsuvieraita.

SEPPÖ KAILA

Osmo Kivilinnan muistolaatta..

Niistä löytyy tietoja osoitteesta www.sininenreservi.fi.

Seuratkaa ilmoitteluja retkistä ja tapahtumista TS:n kilta-palstalla, sähköposti-jäsentiedotteissa ja killan päivitettyillä nettisivuilla: www.turunlaivastokilta.net ja killan Facebook-sivulla. Seuratkaa myös ampuh tapahtumien ajankohtia *Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen* (MPK) sivuilla: www.mpk.fi. ■

Seppo Kaila
Killan tiedottaja

Turun Rannikkokytäkistökillan toi

ARTO HEINONEN

Kontra-amiraali Jori Harju oli ensimmäinen onnittelija.

Turun Rannikkokytäkistökillan pitkäaikainen kiltamestari, hallituskonkari ja nykyinen puheenjohtaja Heikki Pohjanvirta täytti ns. pyöreitä 7.9. Täyteen tuli komeat 80 vuotta! Merkittävää päivää juhlittiin yhden päivän etuajassa ja luonnollisesti Heikkilän sotilaskodissa. Katettuna oli komea kahvipöytä ja valtava täytekakku. Juhlatilaisuuteen oli ilmoittautunut satakunta henkeä Hekan mittaamattomasta ystävä- ja tuttavapiiristä. Sotilas-

kodin eteisessä olikin ajoittain melkoinen jono onnittelemaan saapuvia. Paikalla nähtiin suuri joukko Hekan ystäviä, kiltasaria ja -veljiä sekä mm. Merivoimista korkeaa johtoa.

Killan kuukausitapaamisten syyskausi alkoi taas vilkkaasti ja asiapitoisesti. 4.9. joukkoliikenneasioista meille saatiin puhumaan Fölin joukkoliikennepalvelujohtaja Sirpa Korte. Kiinnostavia ja ajankohtaisia liikenneasioita Turun sisällä ja ympär-

Heikkilän sotilaskodin juhlaväkeä ja päivän

ristön Föli-kunnista. Keskusteltiin tietysti myös sähköpotkulaudoista ja pitäisikö niiden toimintaa varsinkin turvallisuusyistä rajoittaa.

mintaa

SEPPÖ KAILA

sankari Heikki Pohjanvirta.

Lokakuun kuukausitapaamisessa puhujana oli vanha tuttumme, historioitsija ja professori emeritus Timo Soikkanen. Aiheen nyt oli ”Tornin varjossa”,

jossa Soikkanen käsitteli valvontakomission toimintaa suomessa jatkosodan loppumisen jälkeen. Kaikillahan on hyvin tiedossa, että Neuvostoliiton johtama liittou-

tuneiden valvontakomissio piti majaa hotelli Tornissa Helsingissä. Kaikille ei ollut aivan samalla tavalla tiedossa, että toinen tärkeä valvontakomission toimipis-

SEPPÖ KAILA

Kiltasisaret Liisa Vehviläinen ja Tuula Vänni onnitteluvuorossa.

te sijaitsi Natsussa, siis hotelli Nationalissa Turussa Rauhankadulla. Lisäksi Turussa sijaitsi Punalippuisen laivasto-osaston yhteystoimisto. Tähän laivasto-osastoon kuului 6 sukellusvenettä ja siihen liittyvä huoltolaivue. Venneiden ankkuripaikka oli Kanavaniemessä aina Saksan antautumiseen, toukokuuhun 1945 asti. Kyseinen sukellusveneosasto suoritti Turusta käsin Saksalaisia Baltiasta evakuoivien laivojen upotuksia. Suurimman Itämeren alueella tapahtuneen upotuksen henkilömenetykset yhdellä kertaa oli lähes 10.000 henkeä. Eniten upotuksia teki komentaja-

kapteeni Alexander ”Sasha” Marineskon sukellusvene S-1. Timo Soikkasen esitykset ovat asiapi-

toisuudessaan yliveraisen mielenkiintoisia ja tilaisuudet keskustelevia.

Killan tapahtumien sähköpostitiedotus tapahtuu ryhmäjakeluna niille jäsenille, jotka ovat killalle sähköpostiosoitteensa ilmoittaneet. Seuratkaa ilmoitteluja kiltamme retkistä ja tapahtumista TS:n kiltapalstalla, jäsentiedotteissa ja killan FB-sivulla: facebook.com/groups/turunrkilta. Killan nettisivut on nyt vihdoin päivitetty ja löytyvät osoitteella: www.turunrkilta.fi. Seuratkaa tarjontaa myös Sininen Reservi ry:n www.sininenreservi.fi ja Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK) sivuilla: www.mpk.fi.

Seppo Kaila

Killan tiedottaja

SEPPÖ KAILA

Kuukausitapaamisen puhuja Timo Soikkanen.

Turun Rannikkotykistörykmentin Perinneyhdistys

PASI RANTAKARI

Majuri evp Kari Toivonen ja hänen puolisonsa Hannele Toivonen paljastivat laatan. Kari Toivonen pitämässä puhetta laatan paljastuksen jälkeen.

Turun Lohkon perustamispäivä 10.9.1939 on määrittänyt Turun Rannikkotykistörykmentin, myöhemmin Turun Rannikkorykmentin vuosipäivän. Kyseinen päivämäärä

oli myös Turun Rannikkopatteriston ja viimeiseksi Turun Rannikkopataljoonan perinnepäivä. Tänä vuonna tuli kuluneeksi jo 85 vuotta Turun Lohkon perustamisesta. Turun Rannikko-

tykistörykmentin Perinneyhdistys ry juhlisti perinnejoukkonsa vuosipäivää ja siten perinnepäiväänsä 7.9.2024.

Juhlavuoden kunniaksi yhdistys aloitti perinnepäivänsä

Turun Rannikkotykistörykmentin Perinneyhdistys

HANNELE TOIVONEN

Reilan laatta.

vieton ensimmäisen vaiheen Pyhärannan Reilassa, entisellä puolustusvoimien harjoitusalueella paljastamalla rannikkotykistön muistolaatan Reilan talouskeskuksen alueella. Reilan muistolaatta on jatkumoa laajemmalle muistolaattahankkeelle ja se toteutettiin yhteistyössä Rannikkotykistön Perinneyhdistys ry:n kanssa. Juhlapäivään saimme aurinkoisen, suorastaan helteisen sään ja paljastustilaisuuteen osallistui yhdistyksemme jäsenten lisäksi kutsuvieraina Rannikkotykistön Perinneyhdistys ry:n puheenjohtaja ja Selkämeren Rannikkokillan edustaja sekä talouskeskuksen kiinteistön omistaja.

Reilan kiinteistöllä toimi Puutarhakoulu vuoteen 1969, jolloin Puolustusministeriö osti kiinteistön ja sen yhteydessä olleen 171 hehtaarin maa-alueen Turun Rannikkotykistörykmentin harjoitusalueeksi. Reilan harjoitusalue soveltui erinomaisesti pinta- ja ilma-ammuntoihin merelle tarjoten myös monipuolisen taistelu- ja ajokoulutusmaaston. Viimeisessä rannikkotykistövaiheessaan Reilan harjoitusalue toimi Turun Rannikkopataljoonan hallinnoimana vuoden 2014 loppuun, jolloin pataljoona lakkautettiin.

Talouskeskuksen kiinteistö on nykyisin yksityisomistuksessa, mutta valmistelujen alus-

ta asti omistaja suhtautui muistolaattahankkeeseemme myönteisesti. Laatan kiinnityspaikaksi oli itseoikeutetusti valikoinut rakennus Hännikäisen takana, Soukontien varressa sijaitseva huomattavan kookas siirtolohkare, joka varmasti on jäänyt lähes jokaiselle Reilan kävijälle mieleen.

Tilaisuus alkoi yhdistyksen puheenjohtajan tervetulosanoilla, jota seurasi juhlallinen laatan paljastus Laivaston soittokunnan signalistin säestyksellä yhdistyksen hallussa olevan rykmentin lipun liehuessa siirtolohkareen vierellä. Laatan paljastivat Kuuskajaskarin linnakkeen viimeinen päällikkö, majuri evp Kari Toivonen ja hänen puolisonsa Hannele Toivonen. Paljastuksen jälkeen ilmoille kajahatti rykmentin kunniamarssi, Carl Collanin Suomalainen veljeslaulu (Hangon marssi). Tilaisuuden lopuksi Kari Toivonen piti puheen, joka oli erinomainen läpileikkaus Reilan harjoitusalueen historiasista ja merkityksestä sitä käyttäneille Puolustusvoimien joukko-osastoille ja muille toimijoille. Samalla puhe oli aikalaiskerptomus Reilan monipuolisista vaiheista ja toiminnoista eri aselajien asevelvollisten koulutuksesta sisältäen myös rannikkotykistön kahden eri meritörjuntaohjusk-

Kuvassa vasemmalta TURRTR Perinneyhdistyksen puheenjohtaja Pasi Rantakari, jäsensihteeri Ari Ahomäki sekä Kari Toivonen.

luston suorituskyvyn rakentamisen päättyen puolustusteollisuuden testaustoimintaan. Kari Toivonen päätti puheensa lausuen ”Reila ja sen henkilöstö ansaitsevat tämän kilven. Kiitän yhdistystä tästä muistokilvestä.”

Perinnepäivän viettoa jatkettiin Turussa Heikkilän sotilaskodissa juhlaesitelmällä ja kah-

vitilaisuudella. Yhdistyksemme jäsenet saivat kuulla Merivoimien esikunnan tutkijan, FT Jussi Jalosen mielenkiintoisen esitelmän itsenäisen Ukrainan merivoimien kehityksestä vuodesta 1991 aina tämän päivän merisodankäyntiin käynnissä olevassa Venäjän laajamittaisessa hyökkäyksessä. Ansiokas

esitelmä herätti kuulijakunnassa suurta mielenkiintoa ja Jussi Jalonen saikin esitelmänsä jälkeen vastata lukuisiin kysymyksiin, joita yleisö hänelle esitti. Tämänvuotinen perinnepäivämme jäi osallistujien mieleen muistoja herättävänä ja perinteitä kunnioittavana. ■

Rannikkojääkärikillan retki Örön

Merimarssi Hangosta Örön linnakesaarelle on alkanut.

Yöllisen, puita ravisuttaneen kesämyrskyn sekä maata raivokkaasti syleilleiden sateiden jälkeisenä lauantaiaamuna kokoontui bussilastillinen innokkaita rannikkojääkäreitä Helsingin Rautatientorilla. Siel-

tä lähti liikkeelle moottorimarsi kohti Hankoa. Alkumatkasta vielä hiukan sataa tihuutteli, mutta sään harmaudesta huolimatta oli tunnelma bussissa korkealla. Kurssinjohtaja esitteli ajomatkan aikana päivän aika-

taulua ja turvallisuusasioita, lisäksi keskusteltiin mm. alustavista suunnitelmista killan tuleviksi retkiksi. Ja kun bussi saavutti Hangon, oli ilmakin jo selvästi kirkastunut.

Retkeläiset laskeutuivat bus-

linnakesaarelle 10.8.2024

ESA AITTOKALLIO (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

sista Itäsataman laiturilla, jossa pidettiin nimenhuuto sekä turvallisuuspuhuttelu. Tämän jälkeen osallistujat jaettiin kahteen ryhmään, joista kummallakin oli varattu oma Jurmo -luokan alus merikuljetuksia varten.

ESA AITTOKALLIO (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

Ove Enqvist piti paikallisampumataulukon käytön pikakurssin.

Merimarssi kohti Öron saarta alkoi melko rivakassa etelätuulissa, joka teetti sen verran merenkäyntiä, että Jurmot oli ohjeistettu ajamaan suojaisempaa sisäreittiä myöten. Vaikka matka olikin näin hieman pitempi, se eteni kuitenkin nopeasti ja turvallisesti. Ja kun päästiin perille Öröhön, ei öisestä myrskystä näkynyt enää häntääkään. Kirkas päivänpaiste helotti taivaan täydeltä. Rannikkojääkäreiden vihreiden barettien kullanväriset merikotkat aivan säkenöivät, kun aurinko peilasi niistä itseään.

Lyhyt matka Öron vanhaan Kuntotaloon taittui nopeasti jalkaisin halki saaren idyllisen

ja kylmäisen keskustan ja sen punaiseksi maalattujen puurakennusten lomitse. Perillä sovittaututtiin luentotilan penkeille kuulemaan komentaja evp, sotatieteiden tohtori Ove Enqvistin ansiokasta, vanhoihin valokuvien ja karttapiirroksin maustettua mielenkiintoista esitystä. Öron vaiheita osana rannikko puolustusta seurattiin aina Venäjän vallan ajasta itsenäisyytemme alkuaikoihin, sieltä edelleen talvi- ja jatkosodan kautta sotien jälkeiseen aikaan ja lopulta linnakkeen lakkautukseen saakka. Ove oikaisi myös sen yleisen harhakäsityksen, että Öron linnake olisi ollut osa alku-

Rannikkojääkärikilta ja Rannikkojääkäripataljoonan Perinneyhdistys

ESA AITTOKALLIO (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

Kahdentoista tuuman tykin suurin kantama on parhaimmillaan yli 40 km.

peräistä Pietari Suuren merilinnoitusta. Näin ei suinkaan ollut, vaan Öro liitettiin mukaan rannikopuolustukseen vasta vuoden 1914 suunnitelmassa, ja 12^{tykkipatteria} alettiin rakentaa saarelle vuonna 1915. Itsenäisyysiemme alkuvaiheessa, vuonna 1919 saari oli merkitty osaksi Rannikotykistön V patteristoa

Russarön ja Utön ohella, vuoden 1921 kaaviossa se näkyy osana Turun erillistä patteristoa Russarön, Utön ja Lypertön ohella, ja vuonna 1939 Öro mainitaan osana Hangon lohkoa. Sotien jälkeen Öro on vaeltanut organisaatiokaavioissa 2. Rannikotykistöpatteristoon ja sittemmin Hangon rannikopatteristoon

ennen kuin se siirtyi osaksi Turun RtR:iä ja TurRR:iä. Nimimuutoksia on ollut taipaleen varrella useita. Linnakkeen merkityksen vähentyessä Öro muutettiin 1960-luvulla vartiolinnakkeeksi, sittemmin 1990-luvulla koulutuslinnakkeeksi. Vuosina 2004–2014 saari toimi rannikkojääkäreiden ja merivoimien har-

Esa Aittokallio (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

Komentaja evp, sotatieteiden tohtori Ove Enqvist (kuvassa oik.) esitelmöi Örön vaiheista osana rannikopuolustusta.

joitusalueena, kunnes se linnan lakkautuksen jälkeen siirtyi vuonna 2015 Metsähallitukselle, liitettiin Saaristomeren kansallispuistoon ja avattiin yleisölle.

Luennon jälkeen siirryttiin nauttimaan lounasta saaren viehättävässä Ravintola 12^{nsä}:ssa, jossa tarjolla oli herkul-

linen saaristobuffet. Sitten tehtiin pieni jalkapattikkakierros läheiselle jyhkeälle 12^{nsä} Obuhov-tykille, josta saaren ravintolakin lienee napannut nimensä. Pääsimme ihaillemaan tykkitornia sekä päältä että sisältä. Tykin putkelta tarkasteltuna avautui huikea maisema ulos merelle, ja 13 km:n päässä siintä-

vän Bengtskärin majakan saattoi hyvin erottaa kauempana horisontissa. Sen sijaan maanalaisessa kammiossa oli varsin hiostava ja painostava ilma. Voi vain kuvitella, millaista on sotilaiden työskentely niissä oloissa aikanaan ollut. Siellä maan uumenissa päästiin tutustumaan myös huoneeseen, jossa

Rannikkojääkärikilta ja Rannikkojääkäripataljoonan Perinneyhdistys

suunta- ja matkalaitteet sijaitsivat ja pohdittiin, miten tulenjohto ja tiedon kulku mahtoi noissa haastavissa olosuhteissa oikein toimia.

Koska takaisinpaluuta jouduttiin hieman aikaistamaan kuljettajina toimineiden varusmiesten työaikamääräysten vuoksi, mitään pitempää tutustumiskierrosta ei saarella tällä kertaa ehditty tekemään. Mikäli ajatus saaren historiallisten nähtävyyksien ja upeiden luontonäkymien tarkemmasta optisesta havainnoimisesta jäi vielä kutittelemaan baretin alle, kannattaa saarelle tehdä myös omatoimimatka. Öro on yleisölle avautumisen jälkeen saavuttanut suuren suosion kesäisenä retkikohteena nimenomaan upean luontonsa, kirkkaiden vesiensä ja mielenkiintoisen historiansa vuoksi. Saarella on nykyään hyvät ravintolapalvelut, majoitustoimintaa sekä vierasvenesatama. Niinpä veneelliset voivat saapua sinne omin avuin, muut halukkaat pääsevät paikalle Kasnäsistä liikennöivällä yhteysaluksella. Ja valikoidut vieraat siis tuotiin linnakesaarelle tällä tavoin – arvonsa mukaisesti – Puolustusvoimien kalustolla.

Rannikkojääkäreiden paluukuljetus alkoi edelleen kohtalaisen voimakkaassa merenkäyn-

nissä, joskin tällä kertaa onneksi myötäisessä. Niinpä kyytikin oli paljon pehmeämpää. Siitä huolimatta suolaiset pärskeet löivät välillä suoraan peräkanalle ja kasvoille, saattoivatpa vaatteetkin siinä hieman kastua, mutta juuri sellaistaahan merellä kuuluukin olla! Hankoon rantautumisen jälkeen löysi retkikunta vaivatta tiensä huoltotoualle rantaravintolan virvokkeiden ääreen siksi toviksi, kun bussia odoteltiin.

Paluumatka bussissa sujui rauhallisesti retken antia sulatella, vierustoverin kanssa keskustellessa sekä mahdollisia tulevia retkiä suunnitella. Kaiken kaikkiaan voidaan todeta, että Rannikkojääkärikillan toiminta on vireää ja tapahtumat mielenkiintoisia, joten kan-

ESA AITTOKALLIO (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

Kyllä retkipäiväkirjaan voi laittaa merkinnän, ”täys meripäivä”.

Kaksi Jurmollista Öron retkeläisiä.

nattaa pysyä kuulolla ja osallistua tapahtumiin sikäli, kun olosuhteet sen suinkin sallivat. Silä... ”kerran rannikkojääkäri, aina rannikkojääkäri”!

Suuri kiitos retken järjestäjille, Ove Enqvistille sekä maa- ja merikuljetukset ansiokkaasti ja turvallisesti hoitaneille Dragsvikin varusmiehille ja henkilökunnalle – sekä tietenkin erinomaiselle seuralle.

Kaisa Usvasaari

(ainakin kerran rannikkojääkäri)

ESA AITTOKALLIO (AINA RANNIKKOJÄÄKÄRI)

Rannikkojääkärikilta ja Rannikkojääkäripataljoonan Perinneyhdistys

Rannikkojääkäripataljoonan perinneyhdistys ry ja Rannikkojääkärikilta ry toivottavat kaikille rannikkojääkäreille, jäsenilleen ja lehden lukijoille Hyvää ja Rauhallista Joulua sekä Turvallista Uutta Vuotta 2025!

Joululahjavinkki. Seuraa jäsenilmoittelua ja ilmoita itsesi ja taisteluparisi johonkin rannaritapahtumaan.

ESA AITTOKALLIO

Tilaaajayhdistykset ja tilaajat

Hangon Rannikkopatteriston perinneyhdistys

Puheenjohtaja Jarmo Valtimo
Metsäkannaksentie 32, 10940 HANKO
0405647695
perinneyhdistys@hotmail.com

Helsingin Reservimeriupseerit

Jere Kaiku, 0504059512
jere.kaiku@gmail.com

Kotkan Rannikkoalueen perinneyhdistys

Puheenjohtaja Aapo Tokkola
045 169 0988
aapo.tokkola@gmail.com
Yhdistyksen postiosoite:
Koulukatu 2 as 4, 48100 Kotka
kotra.pery@gmail.com

Kymen Laivastokilta

Puheenjohtaja Petri Loikas
Kortetie 9, 48800 Kotka
040 585 0580, petri.loikas@finnet.fi

Laivaston Sukeltajakilta

Puheenjohtaja Kalle Seppälä
0505373424
1kalle.seppala@gmail.com
www.laivastonsukeltajakilta.fi

Meripuolustussäätiö

Asiamies Sami Linnermo, 050 512 3364
sami.linnermo@meripuolustus.fi

Meriupseeriyhdistys

Puheenjohtaja Iiro Penttilä
Sihteeristö
Petteri Ekman ja Markus Lundmark
sihteeri@meriupseeriyhdistys.fi
Majajaosto kom evp Mikko Saarinen

Pirkanmaan Meripuolustuskilta

Puheenjohtaja Timo Valli
Kastepolku 2, 14200 Turenki
040 833 7213, timo.valli@iki.fi

Pohjanlahden Laivastokilta

Puheenjohtaja Antero Honkasalo
Punnintie 1, 64350 KARIJOKI
040 8484 053
laivastokilta.suupohja@gmail.com

Rannikkojääkärικilta

Puheenjohtaja Harri Koponen
Freesenkatu 3 A 35, 00100 Helsinki
040 845 0000
Harri.koponen@osaka.fi

Rannikkojääkäripataljoonan perinneyhdistys

Puheenjohtaja Harri Koponen
040 845 0000, Harri.Koponen@osaka.fi

Rannikkosotilaskotiyhdistys

Puheenjohtaja Sirpa Holma
Abraham Wetterin tie 10 A 6,
00880 Helsinki, 050 302 6435
puheenjohtaja@
rannikkosotilaskotiyhdistys.fi

Muita meripuolustuksen yhteisöjä

Helsingin Miinanraivaajakilta

Puheenjohtaja Robin G. Elfving
Kruunuvuorenkatu 1 C 34
00160 HELSINKI
Sihteeri Ilari Rainio
ilari.rainio@gmail.com

Kymenlaakson Rannikonpuolustajain kilta

Puheenjohtaja Esa Tervio
Kotilotie 6, 48310 Kotka, 0440 837 846
esa.tervio@luukku.com

Laatokan puolustuksen ystävät

040 516 8572, kari.rapo@netikka.fi

Laivaston kilta

Puheenjohtaja Pentti O. Niskanen,
Hiidenkuja 6, 21600 Naantali
040 716 9871
pentti.o.niskanen@gmail.com

Laivaston veteraanit

Puheenjohtaja Seppo Grönroos
soegronroos@gmail.com

Merivoimien tutkimuslaitoksen perinneyhdistys

Puheenjohtaja Martti Helamaa
martti.helamaa@mil.fi
Sihteeri Jari Nieminen
040 700 9234
jari.nieminen@kotiportti.fi

Miinanraivaajakilta

Puheenjohtaja Tatu Virta
Kirkkorvontie 21, 21250 Masku
050 594 7144
tajvirta@gmail.com
Sihteeri Jorma Nieminen
Pietarinkatu 3 C 27, 20320 Turku
040 718 1073
jorma.nieminen@outlook.com

Pohjanlahden Merivartiokilta

Puheenjohtaja Hannu Wallius
0400 132 888
hannu.wallius@gmail.com
www.merivartiokilta.fi

Rannikkotyöstön Opistupseerit

Puheenjohtaja Tatu Vartiainen
Ojahaantie 11 B 25, 01600 Vantaa
02 998 00, 0400 959 370
tatu.vartiainen@mil.fi

Sininen Reservi ry

Puheenjohtaja Petri Käyhkö
050 366 2024
petri.kayhko@sininenreservi.fi
Sihteeri Lasse Mäki, 040 738 5878
lasse.maki@sininenreservi.fi

Rannikkotyöstön perinneyhdistys

Puheenjohtaja Johanna Pakola
Ilokalliontie 11, 21500 Piikkiö
040 588 4231
johanna.pakola@gmail.com
www.rannikkotyokisto.fi

Rannikkotyöstösäätiö

Valtuuskunnan puheenjohtaja
Timo Kohtamäki
Hallituksen puheenjohtaja Antti Rainio
asiamies Antti Heinänen
antti.heinanen@mil.fi

Rannikkoupseeriyhdistys

RP-lehden julkaisija

Puheenjohtaja Auvo Viita-aho
aiovovii@gmail.com
sihteeri Jarmo Valtimo, 040 564 7695
jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

RT-kerho johtorengas

Puheenjohtaja Juha Nora
juha.nora@gmail.com

Selkämeren Rannikkokilta

Puheenjohtaja Ravo Sarmet
Kolhantie 38 b, 26510 Rauma
040 562 8182
ravo.sarmet@dnainet.net

Suomenlinnan Rannikkotyöstökilta

Puheenjohtaja Auvo Viita-aho
040 5066917, aiovovii@gmail.com
slrt-kiilta.fi

Turun Laivastokilta

Puheenjohtaja Jarmo Holm
Kreivinkatu 3 A, 21100 Naantali
040 052 4253
jarmo.holm@turunlaivastokilta.net

Turun Rannikkotyöstökilta

Puheenjohtaja Heikki Pohjanvirta
Itäinen Rantakatu 48-50
H 249, 20810 Turku, 040 519 8155
puheenjohtaja@turunrtilta.fi

Turun Rannikkotyöstö- rykmentin Perinneyhdistys ry

Puheenjohtaja Pasi Rantakari
Tahvanankatu 15, 20400 Turku
040 064 2358
pasi.rantakari@hotmail.com
www.turrtr.fi
rtperinne@gmail.com

Turun Reservimeriupseerit

Puheenjohtaja Rainer Helenius
050 543 5850
rainer.helenius@
turunreservimeriupseerit.fi

Suomenlahden Laivastokilta

Puheenjohtaja Lars Eklund
Markkinatie 5 E 56, 00700 HELSINKI
0440 955 558
larseklund@kolumbus.fi

Suomenlinnan Rannikko- rykmentin perinneyhdistys

Puheenjohtaja Tuomas Alanko
045 142 8449
tuomas.alanko@gmail.com
Sihteeri Katariina Ilves
Sandelininkatu 13 A 3, 05800 Hyvinkää
katariina.ilves@luukku.com

Suomi Merellä -säätiö

Asiamies ja sihteeri Jyrki Myllyperkiö
050 5520244
sihteeri@suomimerella.fi

*Vanhat Rannikon Puolustaja -lehdet ovat
luettavissa sähköisenä osoitteessa:*

www.rannikonpuolustaja.fi

Patria

Liikkuvaa tulivoimaa

Kansainvälistä yhteensopivuutta kotimaisilla
tulenkäytön ratkaisulla

Protected Mobility and Defence Systems